

EUCCHARISTICKE JISKRY

II. DÍL

4.-6. TISÍC

Jediný autorisovaný český překlad z italského originálu

IMPRIMATUR

No. 1214

Olomucii, die 20. Januarii 1928

Josephus Vyvlečka

Praeses a. e. Consistorii

PŘEDMLUVA SPISOVATELE

K duším, oddaným Ježíši svátostnému, přichází druhý díl „Eucharistických jisker“ s pocitem dvojí vděčnosti: k Tomu, který požehnal práci, zasvěcené jediné oslavě nejpodivuhodnějšího Daru jeho Srdce, a k těm, kdož nehleděli na veliké nedostatky této malé knížky a šířili ji s láskou.

V posledních dvou letech dosáhly „Jiskry“ nečekaného úspěchu; byly mnohokrát vydány a v překladech šířeny po Španělsku, Belgii a Holandsku. Lichotivá slova uznání a povzbuzení, kterými mnozí poctili autora, očekávající uveřejnění druhého dílu, slibují, že bude vlídně přijat.*

Zvláště však jsme vděčni Ježíši za dobro, které tyto „Jiskry“ vykonaly v tolika duších, a proto pokračujeme v nich, doufající, že tak bude i dále.

* V Německu, Švýcarsku, Československu. P. p.

„Jiskrám“ dostalo se pomoci milosti Boží i přízně čtenářů. Tito pak ať v lásce a horlivosti na ně upozorňují duše, které dychtivě čekají na každé slovo o Eucharistii. A necht' neopomenou prositi svátostného Ježíše, aby denně rostlo království jeho lásky na zemi, aby bylo stále více věrných kolem jeho svatostánku a jeho stůl aby byl obklopen srdci, jež vydechují vůni ctností a hladovějí po Chlebu života.

VZDECHY

Ó můj Ježíši, v propasti své bídy toužím po výšinách tvého Srdce. Chtěl bych míti křídla andělská, abych se mohl povznést k Tobě; chtěl bych býti zanícen jako serafové, abych se mohl stravovat ve tvé blízkosti; chtěl bych míti tvé vlastní Srdce, aby bilo jedině Tebou... Jsem pouze hrstka prachu, úplně nehodná, bys do ní vtiskl svou šlépěj.

Ach, sestup dolů, pozvedni mne z ka-lu a povznes mne k výšinám své lásky! Přijď a proměň toužebné vzdechy mé úzkostné modlitby v píseň lásky a radosti!

* * *

Přijď, ó Ježíši, vyplň nevlídnou prázdnotu mé duše! Hle, nemám na světě nic, co by mne oblažilo. Smrt a zklamání vytvořily okolo mne jakoby pustou, prázd-nou poušť bez květů naděje a bez ob-čerstvujících krůpějí. V této nekonečné pustině vidí mé oko pouze svatostánek..

Hostii . . . Tebe jediného, ó můj Ježíši!

Přijď! Snad mám prolítí už jen málo slzí . . . ještě několik dní, a má pout bude skončena . . . Dopustíš, abych umřel bez Tebe?

Přijď! . . . Bouře bolestí strhly konečně zlou hráz mé viny . . . vyvrátily cedry mé pýchy . . . tvůj pohled rozryl půdu mé duše . . . tvá ruka se dotkla vrcholků mé marnivosti, takže se rozplynuly jako dým . . . Nemám už nic . . . Jsem sám . . . se svou touhou . . . Přijď, ó Ježíši!

* *

Jsem sám . . . a vzdychám.

Odkud tato nevyhladitelná potřeba lásky, která mohutní tou měrou, kterou se mi svět znechucuje a mizí mně před očima? Odkud ona mocná síla, která mne pudí přimknouti se k tvému oltáři tou měrou, kterou poznávám věrolomnost tvorů? Odkud onen mocný výkřik, deroucí se z mé duše a pronikající tichem tvého svatostánku, když události života mi dávají okoušeti kalicha smrti?

Proč vztahuji ruce po svatostánku, po Hostii, když už mi v rukou nezbylo nic svatého, co bych mohl přivinouti ke svému srdci? Odkud onen nepokoj, onen tajuplný stesk, nevidím-li kostela . . . oltáře . . . ciboria . . . Hostie . . . odkud onen odpor k zemi, onen hlad po Eucharistii?

Není to dílo tvého milosrdenství, jež drtí má pouta, aby mne povzneslo ke svaté svobodě tvé lásky? Nuže, přijď, ó Ježíši!

* * *

Vzdychám po Tobě za ranního úsvitu, protože jsi sluncem mého života. Přijď a zaplaš temnoty, které mi zahalují krásu tvé lásky, a oblaž mne svým světlem!

Vzdychám po Tobě v hodinách poledních, protože jsi životem mé duše. Přijď a rozněť v mém srdci plamen své lásky a spal ve svém žáru zbytky mých hříchů. Přijď, dej vypučeti květům svatých předsevzetí a proměň je v plody svatosti!

Vzdychám po Tobě ve zmatcích své duše, neboť jsi moc, která přikazuje bouři a vrací pokoj. Přijď a přines pokoj svému ubohému dítěti, které tak dlouho již bojuje tvůj boj. Přijď a podej mi konečně vítěznou palmu za mé duchovní mučednictví!

Vzdychám po Tobě za soumraku večerního, protože jsi červánkem mého západu. Přijď a zaplaš smutek mé bytosti, která umírá. Přijď, když umlkají tvorové, kteří neumějí mluvit s umírajícími, a promluv ke mně slovo, slibující pokoj, odpočinek, lásku a věčnou blaženost.

Vzdychám po Tobě ve stínu noci, neboť tvé světlo nezapadá: Přijď a vlož do mého srdce símě nesmrtelnosti a v temném šeru hrobovém, kdy budu zapomenut všemi živými, udržuj ve mně jiskru života, která se v poslední den vznítí v oheň, na němž bude hořet kadidlo věčného klanění.

* * *

Toužím po Tobě... Ale netoužíš Ty ještě horoucněji po mně, ó můj Ježíši?

Vzdychám po Tobě, hledám Tě a volám... ale zdaž Ty už po staletí netoužíš s božskou horoucností sestoupiti do mé duše, aby byla zcela tvá? Jsem velmi sláb, abych mohl vzlétnouti až k Tobě; neskloníš-li se sám ke mně, bude marná má touha. Ovšem, mé vzdechy a tužby doletí až k trůnu tvé slávy, ale mé srdce zůstane na zemi... A právě toto srdce Tě tolik potřebuje.

Přijď, neboť má touha není schopna vznésti mne do tvé náruče, ale tvá je dosti mocná, aby Tě přiměla sestoupiti do mé duše.

Přijď, můj Ježíši, přijď! Nebudu odpírati tvé slitovné lásce. Přijď, a protože tolik toužíš po mně... hle, tu jsem!

Rozpínám své ruce, abych Ti připomenul kříž... Otvírám své rty, abych vyjádřil své prosby a vyjevil svůj hlad po Tobě... Otvírám své srdce a nabízím Ti je jako trůn...

Přijď, ó Ježíši, přijď a kraluj!

„ZACHOVEJ DUŠI TVOU“

Kněz, který vystupuje každého rána k oltáři, nebývá vždy učený, ale má na svých rtech slovo, jež posiluje duši; nemá snad bohatství, aby mohl podporovati chudé, ale drží ve svých rukou Dar nebes; jeho srdce je snad sevřeno tisíce-rou bolestí, leč prýští z něho slova pokoje, Bohem samým požehnaná.

Podáváje ti svatou Hostii, praví ústy i srdcem: *Corpus Domini nostri Jesu Christi custodiat animam tuam . . .*“
„*Tělo Pána našeho Ježíše Krista zachovej duši tvou . . .*“

Neví, kdo jsi, nezná tvého jména, ani tajemství tvého srdce; stačí mu, že tě vidí klečeti před oltářem, aby pochopil, že potřebuješ Ježíše, a vyslovuje nad tebou svatá slova svého úřadu.

„*Ježíš zachovej duši tvou . . .*“ Ubohá duše! Co by z tebe bylo, kdybys měla jíti sama neschůdnou a nebezpečnou cestou do nebe? Pekelní lupiči, kteří tě

stále pronásledují na tvé životní stezce a na tebe útočí, nerozpakovali by se tebe zničit, oloupiti o všechny zásluhy a ctnosti, zraniti a pak polomrtvou nebo mrtvou ponechati tvému osudu. Sama víš, kolikrát za den klepe pokušení na tvé dveře. A běda tobě, kdyby se tě nikdo neujal! Ale neboj se! Slyš ono krásné slovo: „*Ježíš zachovej duši tvou!*“

* * *

Snad jsi teprve nedávno začal sloužiti Pánu. Počátky bývají plny nadšení, ale také plny zmatků. Vůle se pokouší vzepřítí novému jhu, zlé návyky se brání, chceme-li je zlomiti, děsí nás myšlenka, že naše námaha skončí teprve smrtí. Vědomí vlastní nicoty se stupňuje a staví nám do cesty děsivé přehrady nedůvěry; vzpomínka na dřívější předsevzetí, jež nebyla uskutečněna pro naši nestálost, budí obavu, že neobstojí ani předsevzetí nová. Do naší mysli vryly se snad přísně a hrozivě výstražné osudy jiných duší, jejichž jitra životní bylo

plné jasu, však večer života pln temnot a bouří. A potom . . . Hluboké a nepro-
niknutelné tajemství milosti . . . znepo-
kojující pochybnosti o povolání . . . Ne-
boj se, ubohá duše! Slyš slova kněze:
*„Tělo Pána našeho Ježíše Krista zacho-
vej duši tvou . . .“* A zachována Ježíšem,
dojdeš k svému cíli.

* * *

Snad již mnoho roků sloužíš svému
Pánu, ale obtíží neubývá, naopak vzrús-
tají, čím dále kráčíš. Dokonalost, k níž
směřuješ, rozšiřuje své obzory tou mě-
rou, kterou se blížíš k jejímu vrcholu;
tvé vášně jsou příčinou každodenních
nových pádů, úkony ctnosti působí vždy
nové obtíže. Zušlechtování duše vyža-
duje neustálé práce; povolíš-li vlažnosti
jen jediný den, jest tvá duše jako-
by lehkým závojem zastřena, potrvá-
li tato vlažnost déle, bude jistě poskvr-
něna. Duchovním pokrokem roste ovšem
tvá energie, ale naopak slábne, není-li
otužována v bojích vždy nových, vždy

prudkých, v bojích, bez nichž se nikdo nestal svatým. Jak často ovanul tě cit malomyslnosti při pomyšlení, že smrt je ještě daleko, takže jsi zapochyboval, dospěješ-li ke svému Pánu.

Duše, bojem zemdlená, přistupujíc k svatému přijímání, připomeň si: „*Zachovej duši tvou!*“ A uvěříš-li živou věrou, že Ježíš je tvým ochráncem, zmizí všechny tvé obavy.

* * *

Kdybys měl již tolik milostí, že bys mohl takřka rukou dosáhnouti stupně dokonalosti, k němuž tě Bůh chce pozvednouti, musel bys doznati, že obtíže tvého života se nejen nezmenšily, ale spíše vzrostly. Jako náraz prudké vichřice otřese tvým srdcem neočekávaně pochybnost, zdali tě Bůh miluje. Tehdy se mysl zatemní, srdce vyprahne, paměť vybavuje viny již oželené a po léta smývané, vůle slábne. Pochybnosti, nejistota, prudké výčitky těžce a rušivě padají do každého rozjímání, překážejí v mod-

litbě, ztrpčují každé svaté přijímání, působí nechut' ke každému ctnostnému činu. Jest zatemněn jasný pohled do božských věcí, je ochromen velkolepý vzlet k výšinám ctnosti, srdce nebije již sladkým tlukotem lásky, je umdlené, skoro mrtvé.

Zdá se, že všecko mlčí kolem tebe i v tobě. Jediný hlas trhá ticho, jež tě proniká a obklopuje. Je to hlas kněze, který snad ani neví, co se v tobě děje, a praví ti: „*Tělo Pána našeho Ježíše Krista zachovej duši tvou!*“

Cítil ses opuštěn a osamocen . . . neboj se: Ježíš tě zachová — nezahyneš!

* * *

Ubohá duše! Budiž tedy Ježíš stále po tvém boku a ve tvém srdci, aby tě zachoval, chránil a spasil. Zachovej tě, když vášně chtějí setřásti jho tvé bdělosti a strhnouti tě do hříchů, kterých se lekáš a bojíš. Zachovej tě, když tvůj klid je ohrožen bouřemi utrpení a jsi v nebezpečí, utonouti ve vlnách hněvu

a netrpělivosti. Zachovej tě, když vlažnost tě svádí pod záminkou únavy k odpočinku, jehož ti nedovoluje hledati ani potřeba ani láska. Zachovej tě, když, vida provinění jiných, jsi pokoušen k přísným úsudkům nebo pocítuješ odpor k bližnímu, který zasluhuje spíše útrpnosti než pokárání. Zachovej tě, když pýcha a domýšlivost pro trochu toho dobra, které konáš, vnuká ti myšlenky marnivé samolibosti, když tě svádí mluvíti o sobě a mlčeti o zásluhách bližního, když ti působí bolest nad úspěchem a uznáním, jehož se dostalo jeho pracím. Zachovej tě a posiluj proti útokům nepřítelů, když vzpoura vášní, kterou jsi považoval za nemožnou po tolika letech života neporušeného, setřásá pel s tvé lilie, chráněné dosud trním pokání. Zachovej tě, když myslí tvou se honí marné myšlenky, když tvá obrazotvornost je zaujata pozemskými sny, když tvé srdce hledá lidské útěchy, když tě hřích láká svůdným úsměvem.

At' sestoupí Ježíš do tvého srdce jako

**do nejjistější pevnosti svého království.
Zachovej tě, bojuj za tebe, potři tvé ne-
přátele a připrav ti korunu v nebesích!**

ZA ONU DUŠI

Laskavý Ježíši, já, bídny tvor, přicházím plakati ke tvým nohám a zapřisahati tvé milosrdenství. Již po léta snáším muka; nyní více nemohu.

Neprosím tě za sebe: jsem již docela tvůj a doufám, že budu tvým na věky... ale prosím Tě, zapřisahám Tě, smiluj se nad onou duší, však Ty víš...

* * *

Nešťastná! Kdysi byla tak dobrá, tak zbožná... ale po jasném ránu jejího života přišla noc, plná hrůzy a bouře.

Vychována ve tvé víře, kolikrát potěšila tvé Srdce bílou svou nevinností. Kolikrát jsi ji viděl klečeti blízko svého svatostánku jako anděla! A potom... viděl jsi, jak se k ní přiblížil tvůj nepřítel a strhl s ní bílé roucho. Nyní chodí po smutných cestách, hluchá ke hlasu krve a víry, nevěří mi více, neslyší mne

více, snad se mně posmívá, dokonce mne tupí pro mou bolest.

Zatím, co já se rozplývám v slzách, vzdychám na modlitbách, ona snad trhá květy hříchu na svahu pekla; zatím, co já vyhledávám tvůj milosrdný pohled, ona leží v bahně a satan se jí pošklebuje; kdežto já Tě tolik, tolik miluji, ona stojí před mrtvou modlou, zahazujíc své srdce. Jak dlouho ještě, můj Ježíši?

Kdysi jsme žili pod jednou střechou, jídali u téhož stolu, nosili totéž jméno, měli tutéž křesťanskou naději... ale nyní neklečíme spolu před týmž oltářem... já jsem zde a pláči... a ona je daleko... daleko od Tebe.

*** ***

Co z ní bude? Ó Ježíši, který víš všechno, řekni mi, co z ní bude? Bude přechovávat ustavičně hřích ve svém srdci? Umře nešťastně? Přejde do pekla? Ó velký Bože, jaké obavy mne mučí!

Bylo by tedy pravda, že zbožnost minulých let nezapustila v ní kořenů,

z nichž by mohl vypučeti krásný květ kajícínosti? Bylo by pravda, že přišlo na zmar tolik modliteb, tolik svatých přijímání, tolik mší svatých, že i má naděje byla marná? Je pravda, že bude stále tvrdošíjně bojovati proti Tobě, že se nevzdá ani v hodině smrti, že na pokraji hrobu odstrčí tvé svátosti touž rukou, kterou Tě ukřižovala, že nebude chtít tvého odpuštění, že nebudeš jí v hodině smrti týmž Bohem jako v den jejího křtu? Bylo by pravda, že bych musel býti po celou věčnost odloučen od ní... já, vyvolený, abych Ti dobrořečil, ona mezi zavrženými, aby...

Ó Ježíši, srdce mi puká, duše mi krvácí. Slituj se nad ní, slituj se nade mnou!

* * *

Ó Ježíši, chtěl bych býti svatým, abych mohl útočiti na tvé Srdce nejkrásnějšími a nejmocnějšími modlitbami, abych Tě přiměl k udělení milosti. Chtěl bych býti před Tebou v podobě, která by nejúčinněji hnula tvou božskou slitovností.

**Chtěl bych míti ruce a nohy probodené;
chtěl bych míti na čele trnovou korunu;
chtěl bych míti na ramenou kříž, jako
byl tvůj; chtěl bych míti srdce proklané
kopím; chtěl bych míti duši smutnou
až k smrti... chtěl bych býti živým
obrazem tvých bolestí, abych si zaslou-
žil tvého milosrdenství.**

**Ale místo toho jsem pouhé nic... ne-
zasloužím nic.**

**Hle, můj Ježíši! Dnes ráno přijal
jsem Tě do svého srdce a nyní Ty sám
přebýváš ve mně. Nežiji více já, ale Ty
žiješ ve mně nešťastném. Mám v očích
tvé slzy, mám na rtech tvé vzdechy,
v prsou tvou tíseň, v srdci tvou úzkost,
v rukou kalich tvé Krve. Pohled' na
mne! Vyslyš mne! Kéž by modlitba tvé
eucharistické lásky pronikla do tvého
Srdce, aby pohnula tvé milosrdenství
slitovati se nad onou duší, mně tak dra-
hou! Pro onu lásku, kterou chováš k so-
bě samému, měj s ní slitování!**

*** * ***

Je tvým zvykem, ó dobrý Ježíši, rozhojnit své milosrdenství, kde se rozhojnila nepravost: a pouze onu duši bys odmítl s přísností?

Již po tolik století si získáváš největší slávu vítězstvími, kterých dobýváš nad vůlí nejzatvrzelejší, a mně bys odepřel potěšení spatřiti triumf tvé milosti nad onou duší?

Ó Ježíši, který jsi ji stvořil, který jsi neváhal vzít pro ni na sebe lidské tělo, který ses pro ni obětoval na kříži, který jsi ji vždycky miloval a dosud ji miluješ... vnukni jí spasnou myšlenku, pohni jejím srdcem, vzbud' v ní výčitky svědomí, udeř ji jednou z oněch ran, které působí tak dobře... stálo by Tě to tak málo!

A oč Tě potom požádám? Abys připravil sobě samému radost, že tvá krev netekla nadarmo, že Svátost tvé lásky má o jednu milující duši více.

Je to snad mnoho? Učiň zázrak, ó Ježíši! A ona duše se vrátí k pokornému klanění se Tobě. Přijde, aby Ti vděčně

zapěla svatý hymnus díků. Přijde, aby nejhoroucnější láskou usmířila své minulé viny. Přijde, aby se v modlitbách ozdobila tvou vlastní krásou.

Již tak dlouho Tě prosím o tuto milost. Dokud mne necháš ještě vzdychati? Vidíš dobře, že jsem již tak unaven.

* * *

Je to možné, ó Ježíši, že by se měla má naděje rozplynouti právě zde, před tvým oltářem? Je to možné, aby tvé Srdce dávalo na všechny mé prosby jen zápornou odpověď? Ó Ježíši, tomu jsem nikdy nevěřil, tomu nevěřím a nikdy neuvěřím.

Zdaž se nespojují naše srdce, tvé i mé, proto tak často ve svatém přijímání, aby si navzájem vyměnila dary? Nuže, v tomto okamžiku Ti dávám, co mám nejkrásnějšího a nejvzácnějšího: dávám Ti svou velkou lásku a pevnou naději. A co Ty mně dáš? . . . Nežádám, než onu duši . . . Vždyť jich zachraňuješ tolik!

Přišel jsem k tvým nohám zdrcen

nevyslovitelnou bolestí. Mám odejítí nešťastnější než prve? Kdy udeří, ó Ježíši, hodina tvého milosrdenství?

Ježíši, jsem zde a čekám... Srdce mi silně buší... hlas mi selhává... má modlitba se mění v pláč...

KOUTEK MODRÉHO NEBE

Život křesťana plyne velmi často jako lodička po moři bouřlivém a pod nebem zamračeným. Bolesti a neštěstí bičují duši, hrozí jí potopiti v slzách: pokušení a vyprahlost jí tíží a unavují, takže takřka ztrácí Boha s obzoru; pohoršení a pronásledování jí otrásají a nutí ji hledati pokoj tohoto světa.

Jak by jí bylo, kdyby neměla pevného bodu, na nějž by upřela svůj pohled a svou naději? Jak by jí bylo, kdyby neviděla v temnotách ani záblesku světla?

Ale Ježíš v milosrdenství své lásky nedopustí, aby obloha jejího života se celá zachmuřila, a zadrží příval bouře na stupních oltáře.

Rozpoutá-li se mi nad hlavou vichřice a liják, bude mi svatostánek kouskem modrého nebe.



Vzpomenu-li na své viny a představím-li si milosti, jimiž mne Bůh zahrnul, jsem tímto kontrastem velmi zahánben. Má duše sténá pod náporom tisícových výčitek, zdá se mi, že nebe nebylo stvořeno pro mne.

Ty mučivé myšlenky! Ty hrozné přízraky! Neodvažuji se očí pozvednouti, zdá se mi, že mne zachvátí blesky tvého hněvu; modlitba mi vázne na rtech, protože naděje v mém srdci umřela. Zbožná četba, láskyplná domluva, pohled na Ukřižovaného, to všecko zůstává bez účinku, když se mne zmocnila skleslost, blízká zoufání.

Zbyl mi jen kousíček modrého nebe, i dívám se naň — na stánek svého Ježíše. V eucharistickém Tajemství vidím jas nekonečné lásky a naděje se mi vrací.

Je možné, abych byl zavržen, když Ježíš zůstává ve svaté Hostii, aby mi dal život věčný? Je možné, aby Ježíš zamítl duši, která chce zůstávati s ním, chce žíti z něho, jejíž všechny myšlenky a city

jsou soustředěny v něm, jež vidí v Ježíši jedinou pohnutku svých činů, jedinou posilu ve svých bolestech, konečný cíl všech svých tužeb.

Ježíš svátostný jest Emanuel — „Bůh s námi“ — a když On je se mnou a já s ním, ať se rozpoutají všechny bouře nad mou hlavou, nebudou mi moci vyrvati naděje na život věčný s ním.

* * *

Jiná bouře, jiná nepohoda.

Satan ve spojení s mými vášněmi vypověděl nesmiřitelný boj mým ctnostem. Není modlitby, dobrého skutku, rozjímání, duchovní četby, aby na ně neútočil, aby je nehleděl poškoditi křivými úmysly, přepjatostí, aby mi je nepředstavoval jako neúčinné nebo škodlivé.

Já, který tak vřele toužím po klidu a tak usilovně ho vyhledávám ve skutcích zbožnosti, trpím právě při těchto skutcích nejvíce. Zdá se mi, že jsem opuštěn od Ježíše, zatím co d'ábel stojí vedle mne a tak směle na mne doráží.

Ale mraky mých vnitřních temnot nezakrývají zcela obzoru mé duše. Zbývá ještě kousek modrého nebe: Ježíš v nejsvětější Svátosti, který mne ozařuje světlem své eucharistické lásky, a já ho vidím . . . já ho vidím . . .

Ach, jak je dobře dívat se na Ježíše v hodině pokušení! Cítím, že už nejsem sám, ale že Ježíš bojuje za mne: cítím, že nemohu zahynouti, protože Ježíš je u mne; cítím, že záští nepřítelů nezvítězí nade mnou, protože bojuje proti lásce Ježíšově.

Proč ony bouře? Proč onen kousek modrého nebe?

To všechno jsou důkazy lásky Ježíšovy, jenž má na zřeteli mé posvěcení. Pán mne chce vycvičiti ve smělém a jistém letu v oblastech zbožnosti, proto mně připevňuje dvě silná křídla: naprosté nedůvěry v sebe a bezmezná důvěry v něho. Dopouští útoky světa, mých vášní a d'ábla, abych denně poznával ni-

cotnost svých sil. A pak se mi ukáže v jasu svého svatostánku, aby mne přiměl hledati v něm jediné útočiště a záchranu. Kdybych spoléhal na své síly, na svou dobrou vůli a nevzdal se moci jeho milosti, byl bych ztracen.

Tedy, jakmile se nade mnou a ve mně hromadí bouřné mraky, musím se utíkat tam, kde vidím kousek modrého nebe, musím jíti k Ježíši svátostnému.

* * *

Pohled' na mne, ó Ježíši, přicházím k Tobě. Budeš vždy světlym bodem, k němuž budu obracetí svůj pohled v hodinách temnot; budeš nejsladší rozkoší mé ubité duše; ve sklíčenosti a mdlobě budu pozorovati jas tvého svatostánku, abych z Tebe načerpal síly pokračovati na cestě, kterou jsi mi naznačil.

Čekají na mne dni bolesti, ale slzy budu prolévati u tvého oltáře. Čekají na mne dni úzkosti, ale mé vzdechy se budou ozývat ve vězení tvé lásky. Čekají

na mne dni obětí, ale kadidlo mých bolestí bude zapáleno před tvou monstrancí. Čekají na mne dni muk, ale spojím své utrpení s tvou Krví.

Ukryt ve svatostánku, budeš stále světlem mých nejtajnějších myšlenek. Vystaven na oltáři, budeš ustavičně světlem mých vnějších skutků. Ve svatém přijímání budeš světlem mého ubohého srdce.

A když mne smrt uvrhne do hrobu, nebude mne moci zastrašiti jeho hrůza, protože svůj poslední pohled obrátím s úsměvem tam, kde je kousek modrého nebe.

NÁVŠTĚVA

Duše, vychovaná ve škole eucharistic-ké, je si vědoma povinnosti, oplatiti Ježíši každou jeho návštěvu.

Ježíš žádá onu vzájemnost, má na ni právo, mocně po ní touží a rozdává při této návštěvě některé dary, kterých neuděluje vždycky při svatém přijímání.

Po svatém přijímání není dosti času říci Ježíši mnohou věc. V těchto sladkých okamžicích srdce se otvírá jako zřídlo a tryská city, vzněty, kvílení, přání, tužby, sliby, modlitby . . . znova začíná a nikdy nedojde konce. Avšak nutnost věnovati se povinnostem násilně vytrhne duši z těchto milých projevů. A teprve při návštěvě, vykonané mezi dnem, dokončí srdce dílo, ráno započaté.

* * *

Někdy bývá má duše po sv. přijímání náhle zachvácená vyprahlostí. Všecky

myšlenky a city, které jsem se chystal Ježíši přednésti, zmizely, jako by odvanuty nějakým tajemným dechem, a nemám jediného slova, které bych mu řekl. Zdá se mi, že Ježíš, místo aby vstoupil do mého srdce, přešel mimo mne a zanechal mne v samotě opuštěna.

Tento zjev může býti následkem únavy. Duše se snad vyčerpala námahou, se kterou se připravovala na hodné přijetí Ježíše, a když ho přijala, cítí se vysílena a nemůže mu nic říci. Ale tento stav může býti způsoben Ježíšem, který mne nechává jakoby usnouti na svém Srdci, aby mne to k němu táhlo, aby mne zase mohl míti u sebe. Návštěva je pak nutná.

* * *

Dnes ráno přišel ke mně Ježíš zrovna oplýváje láskou... již několik hodin čekal na tento okamžik.

Podobně bych měl oplývati láskou i já, když se k němu vracím. Návštěva nejsvětější Svátosti měla by býti nejdůležitější a nejsladší z mých každoden-

ních povinností. Měl bych toužiti po chvíli, v níž se vrátím zpět k jeho nohám. Měl bych téměř počítati minuty, které mne dělí od oné chvíle milosti a lásky. Čím více se blíží, tím rychleji a prudčeji mělo by bít mé srdce.

* * *

Ježíš přišel ke mně celý: s Tělem, Krví, Duší, Božstvím, a toto všecko mi dal. Musím ho navštívit, abych mu oplatil jeho velkomyslnost. Musím položit k jeho nohám celou svou bytost: svého ducha, aby se mu klaněl, své srdce, aby mu děkovalo, svá utrpení, aby usmířilo mé viny, své pokorné modlitby, aby ho pohnuly k milosrdenství se mnou. Mám býti jako oběť, kterou oheň před ním stráví a promění v líbeznou vůni. Musím napravit svou minulost lítostí, abych ji mohl obětovati tomu, který mne miloval od věčnosti; musím zasvětit přítomnost tomu, který ustavičně zůstává pro mne ve svaté Hostii; musím obětovati budoucnost tomu, kte-

rý mi slibuje dáti slávu a radost bez konce.

* * *

Ježíš přišel ke mně, pronikl nejtajnější záhyby mé duše, mého srdce. Mou povinností jest navštívit ho a proniknouti rozjímáním v taje vznešeného chrámu jeho Srdce.

Nejlépe se naučím znáti Ježíše, když ho pozoruji zblízka! . . . Tu otevírá před mým duševním zrakem nové evangelium, a kdykoli je čtu, nalézám v něm vždy nové stránky, žasnu nad novými zázraky, poněvadž Ježíš má nekonečnou moc dokonalosti a nekonečnou hloubku i krásu.

Při svatém přijímání je duše zcela v sebe pohroužena, aby mohla požívat Ježíše: je to chvíle zvláštní radosti a lásky. Při návštěvě nejsvětější Svátosti rozpíná křídla, uvažujíc o eucharistickém ráji, když se jí na oltáři otvírají nové obzory. Vidí tu Ježíše, studuje ho, poznává ho, vrhá se do moře jeho dokonalostí, stoupá od světla ke světlu, odhalu-

je denně nové zázraky, nové výše, nové hloubky, aniž by došla k hranicím, vrací se s větším žářem a s novou touhou: objeviti nové krásy v nekonečných oblastech svaté Eucharistie. — Při svatém přijímání Ježíše mám, při návštěvách ho poznávám.

* * *

Ve svatém přijímání přichází Ježíš ke mně, aby se potěšil ve svém zármutku nad hříchy lidí. Jak je mu trapné býti nablízku takovým nevděčníkům! Velmi touží po osvěžení v mém srdci.

Navštěvuje nejsvětější Svátost, přicházím k Ježíši já, abych ztrávil chvíli u něho a popřál oddechu svému duchu, unavenému stykem s lidmi. Mělké rozhovory, lehkomyšlnost duší, které nelze přiměti k vážnějším myšlenkám, které nudí každá rozmluva o Ježíši, pohled na domýšlivou marnivost, na hřích, jenž si hová ve štěstí, na pronásledovanou a plačící ctnost, na ledové srdce bez lásky... to vše by podlomilo síly mé

duše a nasilo do ní pochybností, kdybych nemohl denně navštěvovati svého Ježíše.

Jak je mi dobře při těchto návštěvách! Jsem-li u Ježíše, jsem na svém místě. Ctnost, svatost, obět' spatřuji pak v celé jejich kouzelné kráse. Cítím se smířen se životem, a kdybych se mohl vzdáti ráje, který mne čeká, zcela bych se oddal tomuto vyhnanství, zapomínaje na vlast.

Ach, kéž by každá věřící duše poznala, co znamenají každodenní návštěvy nejsvětější Svátosti!

ZŮSTAŇ ZDE!

Ježíš:

Sotva jsi přišel ke mně, již pomýšlíš na odchod? Kdysi ti bylo rozkoší prodlévati se mnou a nyní se nudíš. Odkud tato změna? Nejsem více tvým Ježíšem? Znechutil jsem se ti snad? Proč se tak ke mně chováš?

Když jsem tě oblažoval svými útěchami, uplynula ti hodina klanění jako okamžik a ty ses modlil... modlil... nyní, kdy ti nabízím kalich své opuštěnosti, pociťuješ jakýsi odpor ke mně a zůstáváš němý a chladný jako kámen.

To jsou ona předsevzetí, která jsi činil přede mnou? Neujišťoval jsi mne tolikrát, že já jsem tvou láskou jedinou, tvým potěšením, tvým životem, tvým vším? Zdá se mně, že jsi trochu zapomnětlivý. Či snad zaujal mé místo některý tvor? Je možno, že bys byl našel někoho lepšího, než jsem já? Proč chceš tedy odejít?

Nestydíš se nudit u mne? Nevíš, co mi říci? Pověz mi to, co říkáš jiným. Slyš: dodej si mysl a vypravuj mi jedno po druhém, mluv o všem, co se ti nelíbí, o všech svých pracích, vylož mi všechny své úmysly a záměry do budoucnosti, vypočítej své nesnáze, které tě dnes čekají, své styky s osobami nemilými a nepřátelskými, nehody, které předvídáš, zklamání, hořkosti . . . slovem, řekni mi vše, všechno.

Jak býváš někdy divný! Protože je tvá mysl roztržita, ochabuješ a zanecháváš všeho. Což nevíš, že právě roztržitosti, přičiníš-li se jen trochu, mohou přispěti k dobré modlitbě? Jsi roztržit pro práce svého povolání? Nuže, povídej mi o nich, svěř se mi se vším, já tě budu provázeti svým požehnáním po celý den a tvé práce budou míti úspěch. Činí tě roztržitým očekávání nějaké radosti? Nuže, vypravuj mi o svých nadějích, pověz, po kterých radostech toužíš; co z toho nemohu ti já dáti? Zda právě já nemohu tuto radost zdokonaliti a

učiniti ji trvalou? Jsi roztržit pro nějakou urážku? Nuže, svěř se mi, povídej o své mrzutosti, o své nevoli, o svém hněvu, o svých pomstychtivých úmyslech. Řekni mi, že jsi rozrušen, roztrpčen . . . já tě dovedu již uklidnit a proměnit tvou hořkost ve sladkost. Odvahy, dítě, mluv, pověz vše, a roztržitost se změní v modlitbu.

* * *

Naříkáš často, že není ve světě nikoho, kdo by ti řekl dobré slovo, že jsi zcela sám. Ubohá duše! Což nechápeš, že já jsem vytvořil kolem tebe tuto poušť a obklopil tě tímto mlčením? Činím tak proto, abych tě přiměl zůstat zde; nechci, abys patřil někomu mimo mne; zavírám ústa všem, protože chci k tobě mluvit sám. Ó, kdybys věděl, co všechno ti mám říci! Odejdeš-li, kdy mne vyslechneš? Ve hluku světa zaniká můj hlas, jemný jako tlukot srdce, a lze ho slyšet jen v naprostém mlčení.

Ty se domníváš, že musíš mít při

svých návštěvách stále hlavní slovo... nikoli: já ti mám také co říci: mám ti dávat vnuknutí, rady, činiti výčitky, povzbuzovati; a jestli mne nevyslechneš, utrpí tvá duše škodu.

Tedy zůstaň zde! Bud' zticha, já budu mluvit. Hled', at' má slova nezaniknou jako vanutí větru, ale at' utkví ve tvém srdci jako pečeť mé lásky. Zůstaň zde a uvidíš, že jest ještě *někdo*, kdo umí s tebou promluvit a kdo je zcela tvůj.

* * *

Hle! Tolik duší neví, jak se ke mně chovati. A přece jsem je zahrnul svým dobrodiním, stokráte jsem je potěšil... ale mé dobrodiní jim vymizelo z paměti, mé útěchy se nedotkly jejich srdce. Jak hrozný je nevděk! A tento odporný obraz musím míti stále na očích: ó, kdybys věděl, jak se mi protiví! Aspoň ty zde zůstaň na chvíli a řekni mi, že mne miluješ, že pamatuješ neustále na slzy, prolité kdysi u mých nohou, a na útěchu, kterou jsem ti vložil do srdce. Řek-

ni mi, že, nebýti mne, bylo by tě tvé velké hoře svrhlo do víru zoufalství. Řekni mi, že skýtá-li ti tento život ještě nějakého dobra, je to milost ze svato- stánku, je to milost má. Nedovedeš po- chopiti, jaké zalíbení mám v duši, která je mi vděčna za má dobrodiní.



Kdybys věděl, co všechno vidím ze své- ho stánku, co slyším! Chyby a hříchy .. kletby a rouhání... zblízka i zdáli... všechno vidím a vše dopadá na mé srdce jako ohnivé krupobití. Neodcházej, zů- staň zde ještě chvíli!

Proč tolik spěcháš ode mne? Což ne- víš, že tento spěch bývá příčinou dušev- ního suchoparu? Naříkáš u mne, u své- ho zpovědníka a u všech, že nepocit'uješ žádné útěchy při svých pobožnostech, a přece nemáš trpělivosti zůstatí chvíli u mne, který jsem pramenem vší slad- kosti. Rmoutíš se, že jsi chladný a vy- prahlý, a přece nevytrváš ani půlhodin- ku blízko ohně mé Svátosti.

Neodcházej ještě, zůstaň zde! Modli se, přemýšlej, plač, zpytuj své svědomí; a nedovedeš-li nic jiného, zůstaň zde a poslouchej, co ti pravím. Patř na svato-stánek, pohlédni na bílou Hostii, pro-nikni pod onen závoj... něco tam za-jisté uvidíš... něco uslyšíš...

Dobře víš, že jsem tě stvořil a vykoupil, abys byl se mnou na věky, okus tedy již nyní předchuti rajských radostí. Slyš, milá duše, neodcházej... buď tak dobrá... zůstaň zde!

ODMĚNA

Ježíš je tak dobrý, že touží odměniti tě za vše, cos učinil z lásky z němu. Měl by plné právo žádati od tebe neustálé služby, aniž by ti slíbil jinou odměnu než posmrtnou; ale jeho Srdce nemůže snést pohledu na tebe, unaveného ustavičným cvičením se v lásce a obětech. A proto ti dává denní mzdu, nad niž lepší dá ti pouze ráj.

Vidíš svatou Hostii? Ona je nejen tvou vzpruhou, tvou silou, tvým životem, ona je i tvou odměnou. Je to týž Bůh, který slíbil Abrahamovi, že mu bude sám odplatou za služby, kterých od něho požádá.

Tu trochu lásky, kterou mu denně nabízíš, považuje Ježíš za dobrodiní, jež přijal od tebe; jeho Srdce je jím tak dojata, že hned pomýšlí, jak by ti projevnil svou vděčnost. A z tisícerych možností odplaty volí tu nejlepší: Dává ti sebe sama.

Mohl by ti dáti slunce za trůn, mohl by tě zahaliti pláštěm purpurových červánků, odíti barvami duhy, mohl by tě ozdobiti hvězdným diadémem, mohl by ti dáti k službám legie andělů, žezlo své moci, mohl by zladiti tvůj hlas rajskými melodiemi: všecky tyto divy by snad stačily tobě, ale nemohou stačiti jeho vděčnosti. Připravil ti v odměnu to, po čem by ses nikdy nebyl odvážil toužit ve svých nejsmělejších přáních: dává ti nejsvětější Svátost.

Tak ho blaží tvá nepatrná láska, kterou mu projevuješ, že tě proměňuje v trůn své Velebnosti, zbarvuje tě purpurem své Krve, obléká tě svou milostí, zdobí svými zásluhami, stává se tvým služebníkem, je ti neustále k službám, dává se ti ve vlastnictví, a kdyby měl ještě něco více než sebe sama, nerozpakoval by se a dal by ti to. A to vše proto, že jsi mu obstojně sloužil jen jediný den... Vrať se zítra opět do jeho služeb a On se vrátí, aby ti dal opět svou eucharistickou odměnu.

Chápeš nyní, co jest ona malá Hostie, kterou přijímáš se svatém přijímání?

* * *

Již dlouho se unavuješ konáním svých povinností, namáháš se, bys získal ctnosti, snášíš své kříže, . . . ale myslíš na to, co činíš? Myslíš na to, že tím vlastně hodinu za hodinou, minutu za minutou připravuješ svou denní mzdu? Uvážils, že každou dobrou myšlenkou, každým svatým citem, každým ctnostným skutkem vábíš Ježíše k sobě a že On, nemoha býti bez tebe, přiblíží se vždy o krok k tobě? A zítra ráno, když se s ním setkáš, řekne ti: „Díky, díky za všechno, co jsi pro mne vykonal: Ejhle, tvá mzda, přijmi mne, jsem zcela tvůj.“ Když srdce opravdu miluje, stačí maličkost, aby bylo naplněno vděčností, aby bylo rozniceno velkomyslností. Ježíš tě miluje až bláhově, sud' z toho, s jakým nadšením přichází do tvého srdce, aby ti dokázal, jak cení všechny projevy tvé zbožnosti.

Po svatém přijímání děkuješ svému Pánu, jak nejlépe umíš, ale svaté přijímání je zároveň božským díkůčiněním Ježíšovým za tvou dobrotu.

Jak? Ježíš je vděčným mně?

A ty o tom pochybuješ, když ti již dal takovou mzdu?

* * *

Poněvadž máš slabou víru, hned malomyslníš; zdá se ti, že lidé kolem tebe jsou raněni dobrovolnou slepotou, že není nikoho, kdo by uznal dobré, které činíš, a odměnil tě aspoň vlídným slovem. To tě rmoutí a obviňuješ jiné z nevděčnosti.

Ubohá duše, jak se klameš! Ty sama jsi slepá, poněvadž nevidíš, co se děje za dvířky svatostánku. Zde jest Ježíš, který s božskou horlivostí sbírá všechny květy, které vyrostly v zahradě tvé duše, počítá každou tvou zásluhu a připravuje ti za ni odměnu v hodině svatého přijímání. A čím skoupější jsou tvorové v projevech svého uznání, tím

velkomyslnější bude Ježíš v udílení odměny. Od světa se ti nedostane ani jediného slova pochvaly, ale v ciboriu budeš mít věčné Slovo Boží, Slovo vtělené... není to nekonečně lepší?

Dej si tedy pozor, abys neztratil plnosti odměny eucharistické pro marnou touhu po odměně pozemské: kdybys za své ctnosti sklízel uznání a pochvalu tvorů, mohl by ti Ježíš říci, až se objevíš u jeho stolu: „Co chceš ode mne? Vždyť jsi již vzal odplatu svou.“ — Svaté přijímání mnohých duší je chladné a bez účinku jedině proto, že k němu přistupují, ukojivše dříve svou sebelásku.

*

Některé duše si navykly užívat ve svém duchovním životě zrezavělých vah, které nesprávně fungují. Pro ty je svaté přijímání něčím podřadným, něčím, co kladou až na druhé místo. Výše staví některé milosti menšího významu, jako: uzdravení z nemoci, odvrácení

pokoušení, duchovní útěchu, sebranost při modlitbě, zdar v započatých pracích . . . Prosbami o tyto věci maří své nejlepší síly, nejsou-li však vyslyšeny, znechutí si svaté přijímání a konečně je zanedbávají.

Ale nemá Ježíš větší cenu než všechny jeho milosti? Co znamenají útrapy duše i těla, promění-li Ježíš duši i tělo ve svatostánek své lásky?

A když víme, že se nám Ježíš dává potud, pokud jsme si osvojili odevzdanost v utrpení, není lépe přistupovati ke svatému přijímání s duší, sklíčenou sterými bolestmi? A neměl by nebeský Chléb utišiti hlad po radostech, třeba dovolených, ale přece pozemských a pomíjejících?

* * *

Křesťanská duše, očist' touhy svého srdce, obnov své úmysly a umiň si nečekati jiné odměny kromě Ježíše svatostného. Přenechej světákům žebrati o pozemskou útěchu, o slova pochvaly

a uznání: ty musíš míti při svých dobrých skutcích vyšší cíl, musíš soustřediti všecky své tužby na Ježíše. Proti-venství, hořkosti, opuštěnost, nevděk- nemají významu, jestli tě nezdržují od svatého přijímání. Naopak, mají velikou cenu, jestliže osvobodí srdce od pozemských náklonností a naplní je myrhou utrpení; upravují tak cestu, která vede rychleji k Ježíši.

VEČERNÍ STÍNY

Ježíš:

Prchla již leta poesie, snů a hříchů; tvůj život se chýlí k západu... a ty truchlíš.

Jsi sklíčen hořkými vzpomínkami, týrán neutuchajícími výčitkami, poděšen pohledem na hrozivou budoucnost a zbývá ti jediná nitka naděje, která tě poutá k mému svatostánku.

Ubohá duše, znám tvé boje, znám tvé pády, ale znám také tvá budoucí vítězství. Tobě se zdá, že je vše ztraceno, protože uplynulé dni jsou plné hříchů; a v budoucnu zříš pouze meč mé pomsty, připravený k ráně. Chtěl bys začít nový život, chtěl bys napravit spáchané zlo, ale pochybuješ o zdaru, protože smrt je blízko, a bojíš se, žeš mne již unavil a že bych tě mohl zavrhnouti.

Neznáš mého Srdce; zapomínáš svaté pohnutky, která mne poutá k Hostii; nevíš, jakou cenu má slza, posvěcená

mým odpuštěním, nevíš, jak vzácná jest jediná hodina milosti. Slyš a vpiš si má slova do srdce!

* * *

Pravíš, že jsi v minulosti nevykonal nic dobrého. Je to pravda?

Považuješ za nic tolik modliteb, svatých přijímání, obětí, slzí, tolikeré úsilí o pokrok v dobrém? A onen ustavičný odpor ke tvým nedokonalostem, ono tajné a stále živé přání polepšiti se, ona lítost, která ustavičně plnila tvé srdce hořkostí, ona dobrá předsevzetí a sliby, tak často opakované... to je nic? Tys zapomněl na tyto věci, ale já jsem je vepsal do knihy života, odkudž nebudou nikdy vymazány.

Tvá nejkrásnější léta uplynula částečně ve hříchu, částečně v mé milosti. Nuže věz, že žádný ze tvých dobrých skutků, vykonaných ve stavu milosti, není ztracen, ale zůstane uschován v pokladnici tvé věčné spásy; a naopak, žádný z tvých hříchů neexistuje více, neboť

jsem je smyl svou Krví ne jednou, ale stokráte. A považ dobře, že na soudu ti nebude připomenut ani jeden z odpuštěných hříchů, zatím co ti budou připomenuty všechny, všechny zásluhy, které jsi získal. Odpověz, malověrná duše: patříš také k těm, kteří mne považují za ukrutného, nelítostného tyrana, jenž nemá jiného úmyslu než zlořečiti a trestati, který je hluchý ke hlasu lítosti? Nepraví ti nic můj Kříž, mé Utrpení, má Svátost? Jaký smysl mělo by mé náboženství, kdyby v něm nevládla svrchovaná láska a milosrdenství? Proč vzpomínáš jediné na hrůzy budoucnosti a zapomínáš sladkých slibů přítomnosti?

* * *

A kdyby byla tvá minulost jedinou spleť hříchů, zločinů, svatokrádeží, všech možných neřestí, věz, že všechny nepravosti celého světa nejsou dosti silné, aby unavily mé milosrdenství. Celá zátopa mravního bahna zmizí pod jedinou kapkou mé Krve... a tuto Krev

mám zde všecku pro tebe! Chceš ji přijmouti?

Odpustil jsem tisícům a tisícům duší, které byly mnohem více poskvrněny než ty; odpouštěl jsem, odpouštím a odpustím vždycky... a ty by ses chtěl svou ustavičnou bázni vyloučiti z hodů mého milosrdenství?

Dej pozor, upadl jsi do nebezpečných osidel satanových, do nichž strhuje některé duše ustavičnými úvahami o hříšné minulosti, aby jim zabránil obohacovati se ctností kajícími, aby je přinutil pohlížeti zpět na cestu do pekla a nepokračovati na cestě k nebi.

Ach, kdybys věděl, jaká muka mně působí duše, která pochybuje o mém odpuštění! Co mohu učiniti více, abych ti vlil důvěru ve svou dobrotu? Nezapomeň, že, když tě můj kněz rozhřeší a ty sám nepřekážíš účinkům svátosti pokání, je ti každá vina odpuštěna, stáváš se nevinným. Proč tedy tato ustavičná bázeň, že nejsi v mé milosti?

* * *

Nadešel večer tvého života a ty jsi smuten, protože tu stojíš s prázdnýma rukama. Právíš, žes nevykonal nic dobrého a že nemáš již času ani síly zasloužit si něco pro nebe. Nevíš, že, jako stačil okamžik hříchu, aby byl ráj ztracen, právě tak stačí okamžik lásky, aby byl opět získán?

Magdalena několika slzami, kající lotr jedinou modlitbou, pronesenou hlasem zmírajícím, napravili život, plný nepravostí, nevděku a vin, a ono málo jim otevřelo ráj. Odvažuješ se tvrdit, že ti chybí čas a síla, abys učinil totéž? Ve čtvrt hodině, ztrávené u mého svatostánku, chceš-li opravdu, můžeš svým klaněním vyplnit prázdnotu promrhaných sta let, můžeš usmířiti spáchané hříchy, můžeš mne odměniti za všecka přijatá dobrodiní, můžeš z mých rukou nabrati všecky milosti, po nichž toužíš. Máš ruce prázdné? Což je nestačí naplniti mé Tělo, má Krev, Duše, Božství? Máš o mně tak malé mínění, že mne považuješ za neschopna tě spasiti?

Ztrácíš odvahu, protože tě tíží pouta navyklé vlažnosti? Chceš snad zoufati nad svým vítězstvím, nad možností sebe opanovati a nalézt cestu horlivosti? Já jsem zde pro tebe, neboj se! Mohu poručiti vichrům, mohu uzdraviti každou nemoc, mohu křísiti mrtvé, mohu otrásti zemi v jejích základech, mohu stvořiti nové nebe a novou zemi: dovedu také poručiti vichrům tvých vášní, dovedu uzdraviti všechny rány tvé duše, dovedu tě vzkřísiti k novému životu svatosti, dovedu vyburcovati veškeru uspanou energii tvého srdce, dovedu vytvořiti nové nebeské obzory pro posvátný vzlet tvých myšlenek a úsilí tvé vůle dovedu vykázáti nová, širá pole ctností a zásluh. Od tebe jedině žádám: věř — doufej — miluj — a neboj se, neboť soumrak tvého večera zaliji poledním zářem milosti.

Slyš mne a odlož konečně svůj zármutek! Dokud máš jediný dech života a jediný úder srdce, můžeš se státi svatým, neboť svatost není dílem času, ale

dílem milosti, a milost nepotřebuje staletí k vykonání divu — jí stačí okamžik.

Nadešla snad jedenáctá hodina tvého dne, dej se rychle do práce! Ještě je čas! Není pravda, že opovrhují posledním zbytkem života, promarněného v ochablosti a ve hříších. Jediný pohled umírajícího, oživený trochou lásky, mne dojímá, přemáhá a vítězí nade mnou; a kolik pohledů lítosti a lásky můžeš ke mně ještě vyslati před svou smrtí!

Skloň své čelo, já ti požehnám; nechej zde srdce, já je budu chránit, slož u mých nohou své sliby i naděje, já jim dám síly a účinnosti; nezapomeň nikdy na mne, já budu ustavičně pamatovati na tebe.

A potom . . . jdi, a začni hned pracovati na svém posvěcení!

JEŽÍŠOVO „STAŇ SE!“

Do smutných stínů zahrady Olivetské padl matný paprsek měsíce na zděšenou tvář Ježíšovu, jenž, vida kalich utrpení, praví: „*Staň se!*“

Na dveřích svatostánku chvěje se paprsek věčné lampy, a když Ježíš z něho vystupuje, ozáří jeho bílé roucho. A Ježíš vidí nový hořký kalich a zase praví: „*Staň se!*“

Tehdy mu podával kalich Otec, nyní lidé . . . já. Tehdy stál Ježíš před Tím, jenž jest pánem jeho člověčenství, a tak pochopíme jeho podrobení vůli Boží; ale nyní stojí před svými tvory, vůči nimž by mohl uplatniti veškeru svou moc a svou nevoli, a je čirým tajemstvím pokory, trpělivosti a lásky, že, když mu podávají žluč, říká své: *Staň se!*

Tehdy nadcházela hodina jeho smrti a On se dobrovolně vydával nenávisti svých nepřátel, nyní je nesmrtelný a

hledá lásku svých dítek. Tehdy se vydal docela v plen bolesti, nyní chce, aby se ho zmocňovala láska. Tehdy mu ono *Staň se!* vnukla odevzdanost, nyní je vynucuje lidský nevděk. A přece je vyslovuje ustavičně, a přece je vyslovuje mou vinou.

* *

Při mši svaté obětuje se Ježíš Otci za mne. Ukazuje mu celou soustavu bolestí, kterým byl vydán ve svém pozemském životě, zvláště ve svém Umučení. Před tvář Boží předstupují úpění, vzdechy, úzkosti, slzy, potůčky krve, surové bičování, trny, hřeby, kříž, žluč, smrtelná úzkost, smrt a jedním hlasem volají o milosrdenství a odpuštění. Oběť se ničím místo mne, Ježíš umírá za mne . . . a já? Já stojím před takovým divadlem se srdcem vlažným a s myslí roztržitou . . . Rozjímám snad, leč místo na Ježíšovy myslím na své trampoty, protiivenství, na svá malá utrpení a bezpráví, sprádám malicherné myšlenky msty.

Nechám Krev Ježíšovu vytékat z ran a nesnažím se sbírat ji do svého srdce, a tak je obohacovati zásluhami; nedbám vysloviti Ježíši aspoň své *díky* za to, že ji prolévá za mne, a odcházím s duší prázdnou... A Ježíš, který očekával ode mne něco zcela jiného, naklání smuten hlavu a praví: *Staň se!*

* * *

A svaté přijímání? Můj Bože, jak to je ubohé! Padla na mne nechut vlažnosti, mé myšlenky jsou mdlé, své city a svá slova zrazují svými skutky, celý můj zevnějšek je ochablý a omrzelý... Ježíš by mi mohl dáti tolik ctností... avšak já necítím touhy po nich, neumím o ně zaprositi... a odcházím s prázdnýma rukama. Mohl by se na mne rozhněvati, ale on přehlíží mou chladnost a opakuje své: *Staň se!*

Přicházím do kostela modliti se a Ježíš očekává, že ho trochu potěším svou sebraností. Ale... ubohý Ježíš! Snad již po několik hodin nebyl potěšen žádnou

návštěvou a já jsem rovněž tak nezdvořilý vůči němu. Modlím se, ale nenamáhám se přemoci roztržitost; modlím se, ale mé oči se toulají kolem unuděné, lhostejné; modlím se, ale mé srdce spí. Zpívám s ostatními, ale v mém hlase není ani stopy po vroucí lásce; skláním se, žehnám se křížem, klekám na kolena, ale to nejsou úkony víry, nýbrž mechanické pohyby, nic víc. Pohlížím na svatostánek, ale ulpívám zrakem na jeho dvířkách, aniž bych pronikl dále. Kdybych měl živou víru, viděl bych Ježíše, kterak se dívá na mne a prosí mne o almužnu, o trochu vroucí lásky . . . viděl bych, jak zvedá oči k nebi, zatím co ústa šeptají: *Staň se!*

* * *

Ježíš používá slov, kterých nevnímá náš sluch, ale která padají přímo do srdce. Tajuplný, líbezný hlas božského Přítele mne zve, činí mi tiché výčitky, ujišťuje mne svými sliby, poskytuje mi sladké útěchy . . . a já o to nedbám.

Onen hlas zaznívá jasně v mém svědomí, když reptám, a vybízí mne: „*Mlč!*“ Když odpírám pozdrav nebo slovo zdvořilosti těm, kteří mne urazili, tu mně šeptá: „*Mluv!*“ Jsem-li daleko od svatoštěnků, volá mne: „*Pojď!*“ Když si bez potřeby lenivě hovím v lůžku, napomíná mne: „*Vstaň!*“ Chci-li z mlsnosti jísti více než třeba, přikazuje: „*Dosti!*“ Když se oddávám smutku pro nějakou urážku své sebelásky, volá: „*Odvahu!*“ Kloní-li se mé srdce příliš ke tvorům, poroučí: „*Hled' k nebi!*“ A zatím, co se mnou mluví tak moudře a laskavě, jsem k němu nezdvořilý, protože jsem dobrovolně hluchý.

A On se přece nehněvá; tak zvykl utrpení a zklamání... Opakuje pouze své bolestné: *Staň se!*

*

Věčný Otec podal Ježíši hořký kalich jen jednou, já mu jej podávám každý den... Ježíš mi nabízí denně kalich své Krve a já mu podávám denně kalich své

lhostejnosti. On mi dává život, já mu působím smrtelnou úzkost. Já ho zamucuji, a On mi odpovídá svým *Staň se!* Ale je možno, že necítím v srdci výčitek pro ono *Staň se!*? Ach, stal jsem se bezcitným, protože jsem si zvykl zamucovati Ježíše.

*

Ó můj nejsladší Ježíši, jak krásné, jak hluboké je to tvé *Staň se!* Osvícen a vyburcován tvou milostí, poznávám konečně jeho cenu... Jak si ho vážím! Ó Ježíši, dej mi je, dej! Uložím je ve svém srdci, v němž je tolik bolesti, uložím je v jízvách po tolika ranách; i bude písní mé odevzdanosti, kdykoli mne budeš zkoušeti ohněm protiventství.

Ó dobrý Ježíši, zapřisahám Tě, zanech při svatém přijímání na mém jazyku odraz tohoto svého *Staň se!*, aby bylo posledním slovem každého smutného zpěvu o mé bolesti. Posvět' svým *Staň se!* mé srdce a každý jeho úder učiň tak krásným, aby konečně umělo

milovati a vždycky plniti tvou nejsvětější vůli.

Ach, Ježíši! Zůstaň vždy u mne a mluv sám za mne! Když mi poslušnost bude ukládati nějakou námahu, odporující mým přirozeným sklonům, uč mne odpovídati: *Staň se!* Když v protivenství a v neštěstí naplní se mi oči krvavými slzami, dej mně zazpívati: *Staň se!* Když přijde smrt, žádajíc ode mne poslední oběti, tehdy rozechvěj mé srdce a dej sílu mému jazyku, aby naposled a nejdokonaleji vyslovil své: *Staň se!*

ZMATKY

V několika okamžicích Tě mám přijmouti, ó Ježíši, a nejsem ještě ani trochu na mysli sebrán. Můj ubohý duch není schopen upnouti se na nějakou dobrou myšlenku; vezmu-li knihu, nic mi nepomáhá, čtu, ale nechápu nic, a jestli chápu, zapomenu ihned, co jsem četl. Mé srdce je jako kámen, je tak vypahlé, že se mně zdá, jako bych žádného neměl: necítím nic. Mohu se dívat na svatostánek, na ciborium, na Ukřižovaného, na tolik svatých obrazů . . . nic mnou nepohne . . . jsem jako začarován . . . Mohu krásně zavřít oči a sklonit hlavu . . . všecko mé úsilí je marné. Čím více chci myslet na Tebe, ó můj Ježíši, tím více myslím na jiné věci. Toužím rozjímati o tvé veliké lásce, která Tě sklonila ke mně, a sotva začnu, jsem daleko . . . daleko . . . Myšlenky nejrozmanitější, nejpodivnější, mnohdy ošklivé, obtěžují mne jako smečka d'áblů. Vše-

cky dojmy včerejšího dne vystupují živě před mým zrakem... co jsem viděl, činil, věci příjemné i nepříjemné, nejvšednější podrobnosti, práce vykonané i zamýšlené, pokrm, oděv, žerty slyšené i pronesené, osoby, které jsem potkal na ulici... potom dávné hříchy, na které jsem již léta zapomněl, vystupují v mé obraznosti se všemi okolnostmi a pokoušejí mne k bázni a nedůvěře... Ó Ježíši, mám přistoupiti ke svatému přijímání nebo ne?

*

Jaká muka! Nepůjdu-li ke svatému přijímání, budu neposlušen svého zpovědníka, půjdu-li, snad spáchám svato-krádež... Jsem mezi dvěma trapnými možnostmi: buď celý den srdce prázdné a rozmrzelé — nebo pobouřené, že snad nehodně přijímalo. Co mám činiti? Odvážiti se? Vzplanouti láskou? Zahořeti touhou? Prostiti, abys odpustil? Všechno Ti slibovat? ... Ale vždyť já nic nedovedu!

A což, mám-li nevědomý hřích? Nebo je to začátek tvé nelibosti a odmítání mne? Nebylo by lépe odložití svatého přijímání, dokud nebudu sebranější a horoucnější? Mám-li snad hřích, vyznám se, jakmile jej zjistím. Kdybys mne chtěl zapuditi od sebe, nedopouštěl bys na mne těch úzkostí, nýbrž nechal bys mne v pokoji zaslepených. Jsem-li tak roztržit, ačkoli přijímám, jaký bych byl bez svatého přijímání? Půjdu tedy... nebo přece ne?

Ach, kéž bych mohl promluvit se svým zpovědníkem! Zdá se mi, že bych byl pak klidnější... Vím ovšem již napřed, že by mi řekl: Jdi! — Avšak, jaká by to byla opovážlivost přijmouti Tebe do srdce chladného, do duše tak roztržité? A jaké by bylo potom mé díkůčinění? Ty bys dlel v mém srdci a já bych bloudil unášen svou fantasií po celém světě. A to by bylo přijímání? Ó můj Ježíši, čas spěchá... blíží se okamžik, kdy se mám objeviti před oltářem... ale ještě se mi nepodařilo při-

praviti se. Jsem téměř netrpěliv . . . kdyby nebylo lidských ohledů, odešel bych. Ježíši, Ježíši, což jsi mne opustil?

* * *

Hle . . . kněz drží svatou Hostii v ruce: „*Ejhle, Beránek Boží . . .*“, ale jak bych Tě mohl, Beránku neposkvrněný, položit do srdce tak chladného, tak lhostejného? Nebylo by to jako znova Tě usmrtiti neb aspoň mučiti? „*Ejhle, který snímá hříchy světa . . .*“ abych dosáhl odpuštění hříchů, třeba aspoň lítosti . . . a já mám srdce lhostejné, chladné, tvrdé jako kámen. „*Pane, nejsem hoden . . .*“, ano, vím, že nejsem hoden, vím to příliš dobře . . . a tak nehodný se mám odvážiti přijmouti Tě do svého srdce? „*Ale rci toliko slovo, a uzdravena bude duše má . . .*“, leč, proč mi neříkáš onoho slova? Čekám na ně v této chvíli . . . a neslyším nic . . .

Ó Ježíši, dovol mně odejít! . . . zítra se vrátím, doufám, že budu zbožnější a sebranější . . . A přece ne . . . Chci zů-

stati zde . . . chci jíti ke svatému přijímání, protože, nepůjdu-li, vím, že bude dnes se mnou zle . . .

Můj drahý Ježíši, čím déle váhám, tím větší je můj zmatek . . . Slyš dobře, můj Ježíši: nevím, je-li to roztržitost či sebranost, vyprahlost či horlivost, nechápu nic kromě toho, že toužím po dobrém svatém přijímání, po vroucnosti svatého Aloisia, svaté Terezie, Markety Alacoque, ano, samé Panny Marie. Jsem ubohý, bídny tvor, který Tě potřebuje. Kdybych si byl vědom hříchu, hned bych se z něho vyzpovídal. Nemám zalíbení ve svých roztržitostech, a proto nejsou dobrovolné; jestli Tě nemiluji, mám vroucí přání Tě milovat; jdu ke svatému přijímání z poslušnosti k tomu, jehož jsi mi dal za duchovního otce; nejsem dnes schopen mluvit s Tebou, mohu jen klesnouti ke tvým nohám a vrhnouti se do tvé náruče; odevzdávám se Ti, dělej se mnou, co chceš; nemohu Ti připravit slavnostního uvítání, stojím tu pokorně, kárej mne! Poněvadž Ti

mohu nabídnouti jen slabou lásku, chci a čekám velké sdělení tvé lásky; neučiním-li já toto svaté přijímání svatým, učiníš je Ty přesvatým; nepřicházíš-li do mého srdce jako do srdce světce, můžeš do něho sestoupit jako do ciboria, a když nebudu schopen slova, budou za mne mluvit klanějící se andělé.

Ježíši, přicházím... smiluj se nade mnou!

KLID

Ježíš:

Přišel jsem nyní k tobě . . . Chtěl bys mně říci tolik věcí, ale tvá mysl je rozrušena . . . tvé srdce je vyprahlé a ty se proto znepokojuješ, jako by tvé přijímání nebylo dobré.

Ale řekni mi, sklíčená duše, učinilas všecko, co bylo ve tvé moci, abys byla sebrané mysli, a snažila ses vyvolati ve svém srdci city lásky ke mně? Ano? Proč se tedy rmoutíš? Nevíš, že já sám si připravuji duši, prve než ji navštívím? A často mi působí vroucí touha větší radost než něžná slova a city. Již dlouho jsi toužil modliti se s vroucností, roznítiti své srdce ohněm lásky, aby bylo připraveno na můj příchod; a právě toho žádám dnes od tebe. Dostačí mi, najdu-li tě takovým, protože svými svatými tužbami vynutíš na mně milosti, kterých nedosáhne obyčejná prosba.

Bud' proto klidný, neboť dnešní svaté přijímání bylo v tomto ohledu dobré.

* * *

Pamatuj, že je ti třeba více pokory nežli sebranosti; není-li pokory, je svaté přijímání bez užitku. Abych tě pokořil, aby ses takřka hmatem přesvědčil, že sám ze sebe nejsi nic, nechávám bojovati tvého ducha s roztržitostmi a tvé srdce s vyprahlostí. Ted' si už nemyslíš, že jsi lepší než druzí, žes učinil velký pokrok v duchovním životě nebo aspoň že již ovládáš svou mysl a své srdce. Dříve ses domníval, že ti mohou jiní záviděti, ted' vidíš, že zasluhuješ útrpnosti.

Nyní jsi úplně přesvědčen, že jsi nezpůsobilý k modlitbě i k lásce... považuješ se za posledního ze všech... zůstaň úplně klidný; mně je milejší vidět tě zahanbena u svých nohou než slyšet tě zpívat jako serafa.

Nejsi rád, že pokořením, kterého zakoušíš při sv. přijímání, můžeš usmířiti tolik hříchů pýchy? Vůči tvorům vypí-

nal jsi hlavu a pyšného ducha . . . a zde přede mnou . . . spojen se mnou . . . uvidím, co uděláš.

Tvé srdce je prázdné, nezakoušíš ani kapky radosti; svaté přijímání se ti zdá věci na světě nejnechutnější a téměř tě odpuzuje. Je to velmi dobré pro tebe, neboť tak činíš pokání, kterého tvé srdce zasluhuje. Dříve jsi byl velmi spokojen sám se sebou, nyní máš usmiřovati spáchané viny.

Vzpomeň si, kolikrát jsem žádal tvého srdce pro sebe. Chtěl jsem je míti celé, a tys je zatím rozdával tvorům. Všecko tě přitahovalo magnetickou silou, jen Ježíš ti byl lhostejný. Přívětivé slovo, laskavý pohled, zdvořilé chování získalo tvou náklonnost; a tys ve své fantasmii zvětšoval, zesiloval, násobil své dojmy, povoloval citlivosti, která oslabovala tvého ducha a znechutila ti radost nejsvětější Eucharistie. Místo nářku nad přítomnou vyprahlostí děkuj mi

raději, že jsem se spokojil s tak lehkým pokáním: zasloužil sis zcela jiné.

Ostatně nevíš, že jsem ustanovil svaté přijímání pro tvé posvěcení, a ne pro tvé potěšení? Svatost se získává bolestí, ne radostí.

Závidíš některým duším, že pocítují ve svatém přijímání rajske radosti, a nemyslíš na to, že jejich srdce je neporušené nebo aspoň ozdobené dlouholetou lítostí. Máš také křestní nevinnost? Máš dokonalou lítost nad hříchy? — Je tedy nespravedlivé, že, přišed ochotně do tvého srdce, působím ti bolest, abych je očistil?

* * *

A dejme tomu, že jsi v celém uplynulém životě nemiloval nikoho kromě mne, že tato nynější vyprahlost nemusí napravovati vin tvého srdce, ale že tě má přitáhnouti blíže ke mně. Snad jsi ještě nepochopil tajemství mé lásky. Slyš: Když si vyvolím některou duši ke zvláštní lásce, volám ji k sobě do temných stínů Getsemany, jako jsem kdysi

zavolal své vyvolené apoštoly, abych jí tak dal podíl na své úzkosti. Nuže, viz důvod, proč jsi vyprahlý a opuštěný: protože tě milují více než tolik jiných. A ty máš odvahu zřici se štěstí, které se ti nabízí ve společnosti trpícího Ježíše? Či je tvá láska ke mně pouhé hledání mé sladkosti? Pamatuj, že pravá láska se nejlépe osvědčí v hodině utrpení. A tato hodina pro tebe právě nadešla.

Víš dobře, že je mi mnoho trpěti v nejsvětější Svátosti. Několik duší mi ovšem oslazuje můj eucharistický život, ale mnohem více je těch, kteří mně působí hořkost a bol. Svatostánek je mi novou Kalvarií, ustavičnou Kalvarií... zdá se ti velkým požadavkem mé pozvání, abys pobyl se mnou aspoň hodinu v mých temnotách, aby ses položil na chvíli na dřevo kříže, abys zakoušel se mnou ran, které mne bodají do srdce, abys trpěl částečně se mnou smrtelný zápas? Ach, věř, pravím ti to já, někdy bývají svatá přijímání ve vyprahlosti a suchoparu nejlepší, poněvadž jsou vel-

komyslnou účastí na mém utrpení. Odpověz mi: Kdo z nás dvou má větší právo na útěchu: ty nebo já?

* * *

Jsi tedy kliden? Jsi odevzdán? Ještě ti nestačí, co jsem řekl? Odvahu!

Jsem nyní ve tvém srdci, již neodejdu, zůstanu stále u tebe. Budeš snad dnes plakati — já budu počítati tvé slzy; budeš vzdychati — já budu sbíratí tvé vzdechy jako důkazy tvé lásky; budeš zmítán smrtelnou úzkostí — já ti dám vzrůstati v milosti; budeš pochybovati o svém svatém přijímání — já tě uklidním.

A zítra? Zítra ti poručím vrátiti se k mému stolu. Připrav se, jak umíš, a pak se neboj! Roztržitost a vyprahlost, protože nejsou dobrovolné, nezabrání mi vejíti do tvého srdce, tebe milovati, tobě žehnati, dary tě zahrnouti a radovati se, že mohu býti u tebe.

Jsi nyní spokojen? Jdi tedy po své práci a pamatuj, že zítra tě mé Srdce čeká!

NOVÝ ŽIVOT

Bouřlivé vlny času se převalily přese mne, ale tvá ruka, můj Ježíši, se vztáhla, aby utišila jejich hukot. Tolik duší bylo vrženo jejich vztekem před tvou soudnou stolicí — já zůstal zde bez pohromy u svatostánku tvé lásky. Byly mezi nimi krásné duše, které tvořily kol tvé Hostie věnec vzácných ctností, které vydechovaly před tvým oltářem vůni vroucích modliteb, které plnily chrám zpěvem lásky, čistoty a obětí. Ale smrt je urvala . . . A já, obtížen tisícerými vina-
mi, jsem ještě zde, smím požívat sladkého ovoce tvého eucharistického života.

Zdá se mi, jako bych ještě viděl ony krásné duše, pohroužené v modlitbu před svatostánkem . . . vidím, jak jejich zrak, plný ohně a víry, upírá se na bílou Hostii . . . vidím jejich ruce, pozdvižené k monstranci, jako by toužily po čistém objetí nebeského Ženicha . . . vidím je

plny tajemné eucharistické radosti a smutku svatě hlubokého, tichého blaha a mystického bolu... vidím je jakoby proměněné z pozemských bytostí v anděly nebes... Ale toto sladké vidění je pouhým snem, ony odešly a já jsem zůstal zde sláb a vlažný. Můj Ježíši, proč mne necháváš ještě naživu?

Jest to velká milost, jejíž příčina je skryta v nevyzpytatelných hlubinách tvé moudrosti. Je to tajemství tvé dobroty, která zadržuje hodinu spravedlnosti, aby se mohlo co nejvíce uplatnit milosrdenství. Snad je to poslední pokus, jenž má zjistit upřímnost mých předsevzetí a sílu mé vůle.

* * *

Myslím na uplynulý život a cítím se pokořen, sklíčen a zahanben.

Myslím na chvíle, ztrávené u svato-
stánku, a vzpomínám, kolikrát jsem se nudil, jak obtížné mi bylo klanění. Mnohdy mne rušily světské myšlenky, sebeláskou vyprahlo mé srdce! Tys

byl zde, ó Ježíši, očekávaje ode mne trochu lásky, a co jsem Ti dával já?

Přijímal jsem Tě téměř denně. Tvé Tělo přinášelo svatou sílu mému srdci, tvá Krev padala do mé duše jako rosa, tvá Duše sblížovala s Božstvím duši mou... tvé Božství vneslo do mé duše ráj. A já? Nedovedl jsem Ti připraviti důstojného přijetí ani díkůčinění... Proč? Sám to nevím, jen to vím, že jsem s Tebou jednal nešetrně.

Mluvil jsi k mému srdci; sliboval jsi mi v náhradu požehnání nebes. Žádal jsi pouze malých obětí: učiniti násilí své přirozenosti, odloučiti se od některého z tvorů, probrati se ze své vlažnosti; žádal jsi trochu více pravého úmyslu, lásky v mých myšlenkách, laskavosti v mých slovech, mírnosti v jednání, trochu shovívavosti k těm, kdož mi ublížili... já však přicházel hledati pouze tvé sladké útěchy, a jinak jsem měl pro Tebe a své bližní jen pelyněk a myrhu.

A Tys mne neustále snášel, mne volal, mi odpouštěl a denně mi žehnal.

Ó Ježíši, můj nevděk nemohl zvítěziti nad Tebou . . . zvítězí tvá láska nad mnou?

* *

Ó dobrý Ježíši, jsem již unaven svými touhami. Kdykoli se blížím ke tvému svatostánku, kdykoli Tě přijímám, pocítuji lítost. Je nejvyšší čas probuditi se a začít nový život. Toužím po něm; Ty tomu chceš; tvá milost jej vytvoří.

Zde našly nesčetné duše sílu k svatosti, zde činím i já pevné rozhodnutí, vtisknouti svému budoucímu životu eucharistický ráz. Ty budeš mou převládající myšlenkou, pohnutkou všech mých činů, k Tobě, jako k poslednímu cíli, bude směřovati všecko mé jednání. Při každé své námaze si představím, že jsem blízko Tebe v pokojném domku nazaretském. Tam Ti budu obětovati svou práci, před tvým zrakem budu vykonávati své denní dílo a prositi, abys na ně vztáhl svou žehnající ruku . . .

Při svých dovolených zábavách dám svému duchu směr ke svatostánku, aby

radosti mého odpočinku byly posvěceny myšlenkami na Tebe a vlídným úsměvem, s nímž se obrátíš ke mně.

Má snaha o polepšení bude míti jediný cíl: zalíbiti se Tobě; lhostejnost nebo výčitky lidí způsobí mně radost, neboť pak nezbude, než abys Ty sám mně projevil své uznání a odměnil mne. Přijmu odhodlaně každou hořkost, každé zklamání a každou bolest v naději, že tím spíše oblažíš mé srdce svou útěchou. Všecky oběti budou mi sladké, všechna protivenství lehká, všechno hoře milé, pokud mi neodejmou vrcholu tvé milosti a nezabrání mně přijíti k Tobě, s Tebou mluvit, Tebe přijmouti, Tebe milovati a z Tebe žíti.

* * *

Do tvého nejsvětějšího Srdce, ó Ježíši, uložím všechna rozhodnutí své vůle. Tvou milostí dozrají v čin.

Ó sladký Pane můj, k Tobě zvedám své ruce, spoutané okovy, své srdce, zeslabené dlouhým spánkem vlažnosti,

svou modlitbu, obrozenou vroucností, svou nadějí, oživenou myšlenkou na tvé milosrdenství. Ty jsi Život, vlej do mne svatou sílu ke konání ctností, statečnost k boji proti hříchu, jistotu, že dobudu vítězství, že uvidím triumf dobra.

Bude-li mne svět lákati novými má-
mivými obrazy a sváděti mne znova na
scestí, přijdu sem, upru svůj pohled na
dveře tvého vězení nebo na bílý šat tvé
lásky, a proniknut věrou, budu sledova-
ti a uvažovati dějiny tvé neustálé obě-
ti ve svaté Hostii; doufám, že mne po-
učíš, jak krásné jest obětovati život pro
záchranu ctnosti.

Jestli moje slabost, která se projeví,
kdykoli chci vykonati něco dobrého, bu-
de mi hleděti znemožniti výstup na
vrcholky svatých hor ctnosti, já, vědom
si své nicoty, ale přesvědčen o nekoneč-
né moci tvé sv. Krve, přijdu ke svaté rá-
ně tvého boku, abych tu načerpal odva-
hy a nadšení vystoupiti na Kalvarii, na
Tábor, do nebe: a doufám, že tvá laska-

vá ruka mne povede drsnými stezkami a přivede mne bojem k vítězství.

Jestli se d'ábel pokusí vzbouřiti mé vášně proti mým předsevzetím, přijdu hledati ve tvé Svátosti zbraně k jeho potření. Doufám, že dáš ve mně, ubohém stvoření, zvítěziti pokoře svého Srdce, čistotě své Duše, oběti svého Těla, očišťujícím proudům své Krve a neposkvřenému lesku svého Božství.

Kdyby mne nedůvěra a malomyslnost stlačily k zemi při opětném pádu nebo při vzpomínce na dřívější hříchy, přijdu plakati před tvůj svatostánek a vysílati ke tvému milosrdenství vzdechy lítosti. Doufám, že budeš míti pro mou ubohost a křehkost velkomyslná slova posily a odpuštění.

Ó můj Ježíši, v této hodině naděje a lásky vzpomínám na nesčetné duše, zcela přeměněné tvou milostí, která je pozvedla z kalu ke svátosti... Jen moje upřímná a horoucí touha po novém životě měla by býti marným snem?

VČERA

Ježíš:

Nežli se přiblížíš ke mně, zastav se a maličko uvažuj!

Včera při svatém přijímání slíbil jsi mi tolik věcí... a potom? Ještě jsi nevyšel z kostela, a již jsi na mne téměř zapomněl. Ovšem, nedopustil ses těžkých hříchů, ale kolika všedních! Dal jsem ti tolik důkazů své něžné lásky, a tys byl ke mně tak nezdvořilý!

Zpytuj jen trochu své svědomí, a uvidíš. Roztržitosti vnikly do tvých modliteb, chvíli jsi proti nim bojoval, však zanedlouho opanovaly tě zcela, takže ses nepomodlil zbožně snad ani Otčenáše. Vzpomeneš si ještě na své rozjímání a duchovní čtení? Měl jsi v hlavě zcela jiné věci: myslil jsi na své práce, kříže, trampoty... myslil jsi hlavně na to, co ti vnukala sebeláska, nikoli na mne. Mluvil jsem ke tvému srdci ze svatostánku, ale tys mi naslouchal jako cizí.

Abych se spojil s tvým srdcem, dal jsem se položit na tvůj jazyk a posvětil jsem jej; ale jak jsi včera užíval svého jazyka? Spočítej, můžeš-li, slova reptavá, marnivá, netrpělivá — pomlčím-li o slovech neúčinných nebo pronesených na nepravém místě a v nepravý čas. Nebylo by bývalo lépe pomodlit se místo nich několik střelných modliteb?

Kolik marné samolibosti pocítils při plnění svých povinností! Jaké uspokojení! Však nikoli proto, že já jsem tvými činy veleben, nýbrž že byla ukojena tvá sebeláska. Pochvala se ti zdála zasloužená, výčitka nespravedlivá. Je to pravda nebo ne?

Vybízel jsem tě víc než jedenkrát k určitému mrtvení; ty však, třeba nebyls nestřídmý, přece jsi bez potřeby ukojil svou mlsnost. U stolu byls vybiravý, toužil po změně a byl jsi uvnitř nespokojen.

Ráno jsi patřil na oltář, na svatostánek, na ciborium, na Hostii; tvůj pohled, posvěcený krásami eucharistický-

mi, měl si znechutiti jiné věci . . . A přece tvé oči těkaly sem tam, vyhledávaly roztržitosti, a vzpomeň si dobře, i pokušení.

A jak ses včera choval ke svému bližnímu? Snažil ses činiti násilí své povaze, abys žil se všemi ve shodě? Zřekl ses sveho mínění, abys povolil jiným? Nechoval jsi antipatie k někomu? Vyhledával jsi příležitosti, abys mohl prokazati laskavost těm, kdož tě urazili? Snašel jsi chyby jiných netoliko mlčky, ale i s láskou? A který cíl měl jsi před očima, konaje skutky lásky? Ježíše nebo sebe sama? Neskrýval jsi snad pod rouškou lásky, co bylo pouhou přirozenou náklonností? Nebyla snaha, polepšiti jiné a přivesti je opět na cestu povinnosti, pouhou záminkou, za níž se tajila malicherná msta? Neskrýval jsi pod zdánlivou odloučeností od tvorů jen odpor k bližnímu? Byls přísný v úsudku o slovech nebo skutcích, protože byly skutečně pokárání hodné, ne-

bo jen proto, že se jednalo o osoby více méně bezvýznamné?

Vidíš, že včerejší den byl plný trnů, jež tvá lehkomyšlnost spletla a ovinula kol mého Srdce. Považ, že jsem od tebe očekával něco jiného.

Když jsi včera po svatém přijímání odcházel z chrámu, provázel jsem tě očima i Srdcem; doufal jsem, že nastávající den ztrávíš horlivě a svatě, že mi připravíš mnoho radostí, a zatím...

* * *

Uvaž dobře, milá duše, že udílím milosti štědře, bez mezí, jen když s nimi věrně spolupůsobíš. Zaručil jsem se, že ti poskytnu ve svatém přijímání pomoci, abys dosáhl velké dokonalosti. Ale budeš-li stále takový jako včera, ne učiníš velkého pokroku na cestě k nebi: nebudeš ovšem mrtev, ale tak sláb a nemocen, že vzbudíš jen útrpnost.

Každého rána sestupuji do tvého srdce a přináším ti tutéž nekonečnou lásku, jež hořela v mém srdci při poslední ve-

čeři. Ačkoliv tě již dlouho miluji, má láska neochabla. Ale proč ty ses změnil? Přirovnej včerejší den ke dni prvního sv. přijímání nebo svého mystického zasnoubení se mnou! Jaký rozdíl! Jaká protiva! Kdyby tě byla včera překvapila smrt, jakou útěchu bys byl čerpal z ranního svatého přijímání?

Věz, že nezasluhuješ pověsti, jaké požíváš. Všichni, kdož tě vidí tak často u mého stolu, předpokládají u tebe veliké ctnosti, pozorují tě s jakousi závistí a prosí mne (dobře si toho všimni), abych jim udělil svatosti, jakou máš ty. Ó, kdyby mohli čísti ve tvém srdci, jako v něm čtu já! Kdyby viděli množství a ošklivost tvých včerejších chyb! Snad by se modlili za tvé obrácení.

I když jsou tvé dobrovolné nedokonalosti skryty očím světa, mně jsou zcela zřejmé. Já vidím tvou vlažnost a ospalost a počítám tvé nevěrnosti jednu po druhé.

Co zde nyní děláš? Chceš, aby se opakoval včerejší den? Chceš mne přijmou-

ti a potom mne bičovati oněmi myšlenkami, oněmi city, zkrátka, chceš mi tvrditi, že mne miluješ, a potom dokazovati opak svým jednáním? Nestydíš se zarmoutiti svého Ježíše? Nestydíš se býti téměř poslední mezi zbožnými dušemi? Necítíš žádné lítosti, žádných výčitek svědomí? Odvažuješ se ještě pohlédnouti na oltář, na ciborium, na Hostii? . . . Nuže . . . tvé rozhodnutí?

* * *

Hle, jaký jsi! Protože jsem ti vytkl tvou bídu, umiňuješ si již napolo, že nepůjdeš ke svatému přijímání. To je tedy tvá pokora? Domníváš se snad, že bych měl mlčet a nechati tě dále tak žít, aniž bych tebou otrásl, aniž bych ti učinil jedinou výčitku? Hle, jak jsi pln sebelásky! Nevíš, že nejpodivuhodnějším účinkem svatého přijímání je právě očišťování duše od každodenních nedokonalostí? Jestli ti je vytýkám, chci tě jen přivésti k poznání a k lítosti nad nimi; chci tě pohnouti, abys mne prosil

za odpuštění a přislíbil mi polepšení. Nepřistoupíš-li však k mému stolu, jak můžeš býti dnes lepší než včera?

Pryč tedy s pýchou! Uznej, že jsi duše nemocná, volej upřímně po uzdravení a přislib býti dnes bdělejší než včera. A potom důvěřuj, ale nikoli své vůli, nýbrž pouze mé milosti. Nepřidávej k ostatním svým vinám ještě tu, že odsud odejdeš beze mne, protože jsem tě pokořil. Uvaž, že jsou mé výčitky neklamným důkazem mé lásky. Miluji tě stále, toužím po tobě ustavičně, jsem vždy ke tvým službám; a jako si ponechávám všecko právo pokořiti tě až do prachu, tak použiji také práva sevřítí tě do své náruče a opojiti tě svou láskou.

Přijď, jen přijď... Kdybys věděl, kolik milostí jsem ti připravil!

K JEŽÍŠI!

Před svatým přijímáním.

Je pravda, ó Ježíši, že můj duch je stále roztržit, mé ubohé srdce zaujato tisícími náklonnostmi pozemskými, je pravda, že jsem snůškou vší nedokonalosti a bídy, ale je také pravda, a Ty to víš, že ze spleti tak různých a povrchních myšlenek vystupuje vždy živá a mocná myšlenka na svaté přijímání, je pravda, že cítím potřebu Tě přijmouti, je pravda, že po Tobě toužím a že Tě miluji.

Kdybych vynechal dnes obvyklé svaté přijímání, byl bych nesvůj po celý den. V srdci bych měl podivnou prázdnotu, zmatek a tíseň, nevysvětlitelnou nechuť. Zdá se mi, že všechny duše, které přistupují ke svatému přijímání, by mně činily výčitky, že můj anděl Strážný by byl smuten, zdá se mi, že bych se neodvážil pohlédnouti na nebe, na svatostánek, na

Hostii. Zdá se mi, že bych Ti ukřivdil a že bys mne večer místo požehnání pokáral.

Můj Ježíši, měj se mnou trpělivost, ale bez svatého přijímání nemohu žít. Jsem již tak stvořen: musím vidět, jak se mi otvírá svatostánek, musím vidět, jak se ke mně blíží svatá Hostie, musím vidět, musím cítit, jak ji ruka kněze klade na můj jazyk, jak sestupuješ do mého srdce.

Je-li má smělost příliš veliká, jsi tím sám vinen, ó Ježíši! Tys mne navykl dennímu svatému přijímání, takže se nyní stalo podstatnou částí mého duchovního organismu. Nemohu žít bez něho. Den, kdy nepřijímám, je mi dnem bez slunce, bez chleba, bez klidu. Což mohu za to, že mám takové zalíbení ve tvém Těle a Krvi, ve tvé Duši a tvém Božství? Je to moje vina, že jsi mne vychoval pro rozkoš svatých na zemi a andělů v nebi?

Nehněvej se tedy, nutím-li Tě i dnes sestoupiti do nuzných jesliček mého srd-

ce. Přenechám tvé Matce, aby Tě laskala, andělům, aby Tě chválili, pastýřům, aby Ti obětovali dary. Já nejsem k ničemu, mně stačí míti Tě u sebe.

* * *

Řekni mi, můj Ježíši, nemám na Tebe žádného práva? Není stvoření oprávněno míti svého Boha? Nemá dítě práva míti svého otce? Nemá hladový práva požívat chleba? Není srdce oprávněno milovati svou lásku? Nuže, co činím ve svatém přijímání jiného, nežli že užívám svého práva? Ty sám jsi mi pravil: „Vezmi a jez, vezmi a pij!“ Jak bys mi tedy mohl činiti výčitky, když se, Tebou pozván, blížím tvému stolu?

Tys věděl dříve než já, že jsem bídny a ubohý, plný nedokonalostí, nehoden pohlédnouti na Tebe. Ale přesto ustanovil jsi pro mne nejsvětější Eucharistii. Tys věděl dříve než já, že nikdy Ti nebudu schopen připraviti důstojné přijetí, věděl jsi to již od věčnosti. A přece jsi chtěl, abych přišel a přijal Tě. Abys

potlačil všecky mé námitky, dals mne již v útlém věku poučovati o tajemství své lásky s pohrůžkou, že nebudu míti v sobě života, nebudu-li choditi ke stolu Páně. Odvažuji se tedy příliš mnoho, když Tě nutím zaměnití příbytek, opustiti tabernakl a vstoupiti do mého srdce? Ustanovil jsi snad tuto nejsvětější Eucharistii, abys poctil stěny svatostánku nebo pozlacené ciborium, a ne, abys posvětil chrám mé duše? Jsi-li v nejsvětější Svátosti pro mne, a ne pro svatostánek, není dosti na tom, že v něm prodléváš ustavičně, ve dne v noci, kdežto já se mohu s Tebou těšiti jen několik minut?

Přijď tedy, můj Ježíši, neboť skláníš-li se ke mně, uznáváš tím nejsvětější právo, které mi propůjčila tvá nekonečná dobrota.

Nezazlívej mi, ó Ježíši, že s tebou tak důvěrně obcuji! Ty víš, že to není z nedostatku úcty, nýbrž proto, že Tě milu-

ji. Nemohu vykonati nic velikého, naopak, jsem schopen těžce Tě urazit, ale v hlubinách srdce cítím, že Tě miluji. Blaží mne, když vidím, že Tě mnozí milují, bolí mne, vidím-li, že Tě hříšníci urážejí, toužím, aby Tě celý svět poznal, Tobě se klaněl, Tobě sloužil. Kdykoli se dopustím některé chyby, rmoutí mne, žes byl uražen, vykonám-li některý ctnostný skutek, raduji se, žes byl uctěn. Nablízku oltáře je mi dobře, vzdálen od něho, necítím se doma... Není to vše láska? Zdaž by se Ti, můj Ježíši, více líbilo, kdybych uctíval pouze tvou nekonečnou velebnost a zapomínal na tvé Srdce, kdybych se Ti klaněl s bázní otroka a miloval Tě chladnou láskou beze vší vroucnosti?

Miluji Tě tedy, Ježíši můj, a protože Tě miluji, chci Tě míti u sebe, ve svém nitru, vždycky, na věky. Bylo by příliš těžkou mukou mému srdci, kdybych Tě měl nablízku a viděl, jak vstupuješ do tolika duší, jen do mé nikoli. To by mně bylo milejší, kdybych Tě byl nepoznal.

Nebyla by to muka očistcová: věděti, cítiti, že jsem stvořen pro Tebe, že bych Tě mohl míti v duši, a přece Tě nepřijímati?

* * *

Přicházím, ó Ježíši, vrhám se do tvé náruče a ztrácím se zcela v nekonečných hlubinách tvého Srdce. Přicházím, abych Ti způsobil radost, jakou Ti jen může člověk připravit: je-li svaté přijímání potřebou mého srdce, je tím více potřebou tvého Srdce. Přicházím, abych Ti dopřál čtvrt hodinky eucharistického štěstí, přicházím, protože po mně toužíš, mne voláš, na mne se usmíváš, mne hledáš, vábíš mne svými dary, poutáš svými milostmi a povzbuzuješ svými sliby. Přicházím, neboť kdybych Ti odepřel toto svaté přijímání, zarmoutil bych Tě, což by bylo tvrdým nevděkem.

Ale je možné, že mne tvé Srdce hledá, po mně touží, aby pocítilo štěstí ze spojení se mnou? Je-li tomu tak, ó můj Ježíši, zavazuješ se k jistým povinno-

stem vůči mně: nemám práva očekávat od Tebe vzájemných důkazů přízně, přijmu-li Tě podle přání tvého Srdce? A nebudeš se cítiti ve svém štěstí zavázán ukojiti mé tužby?

Ó Ježíši, nechápu nic. Jsem obklopen tajemným světlem, vidím a nevidím, slyším a neslyším, rozumím a nerozumím... Co to znamená? A přece je tomu tak: kdyby byla duše sebe světější, nikdy nepožívá ve svatém přijímání takového štěstí jako Ty. Tedy Ty mne miluješ... je tvou radostí, že můžeš opustiti ráj a přebývati ve mně... Ó Ježíši, prosím Tě, pro lásku svou zbav mne hrozného pokušení. Hle: není mi nesnadné věřiti ve tvou skutečnou přítomnost... nevidím nic, ale věřím všechno. Avšak v mé duši hlodá tvrdá pochybnost a těžko je mně uvěřiti, že mne miluješ, že cítíš větší potřebu spojití se se mnou nežli já s Tebou. Jak můžeš milovati takové bídné stvoření?... To jest má pochybnost, mé pokušení. Ó můj drahý Ježíši, chraň mou víru,

aby nezakolísala před ohromnou velikostí tvé lásky, utvrd' v ní přesvědčení o této pravdě, která Ti musí býti drahá jako tvůj vlastní život: že mne miluješ, že je tvou rozkoší bydleti v mém srdci a že zůstáváš na zemi jen proto, že já Tě neodmítám a zůstávám s Tebou.

Ježíši, věřím, že po mně vztahuješ své ruce, věřím, že mi přicházíš vstříc, věřím, že mne miluješ. Ó Ježíši, věřím, že se spojuješ se mnou a já s Tebou. Ó Ježíši, věřím, doufám, miluji... Ježíši, přijd' ke mně!

U JEŽÍŠE

Po svatém přijímání.

Konečně jsme se setkali, naše duše i srdce splynuly, konečně jsme jedno. Děkuji Ti, ó můj Ježíši . . . dobrořečím Ti, můj Ježíši . . . miluji Tě, můj Ježíši.

Musím dále bloudit tímto slzavým údolím, ale jsem spokojen. Mám Tebe, a proto nemám žádného přání zde na zemi: všechna krása bledne, všechno lichocením slábne, žádná vnada světa nevnikne ani na práh mého srdce. V tomto okamžiku se mi zdá nemožným, že jsem v minulosti prolil tolik slzí, že jsem zakoušel tolik hořkostí; dějiny mého utrpení vymizely z mé paměti, srdce nevzpomíná na nic. Ó Ježíši, je tvým tajemstvím, jak umíš zahaliti minulost sladkou přítomností. A jako jsi kdysi jediným slovem vyléčil zastaralé rány, tak jsi nyní pouhým eucharistickým spojením vyléčil mou duši ze všeho smutku

a hoře. Jestliže bolesti urovnávají tvému milosrdenství cestu do mého srdce, pak budete požehnány!

Dnes je svátek v mém srdci: jsem šťasten. Zdá se mi, ó Ježíši, že se v mé duši odráží tvá radost, kterou pociťuješ, když jsi u mne. Zdá se mi, že mé srdce má něco ze tvé velkomyslnosti. Nevím, co to, ale nová síla, jakýsi nový popud mne nutká závodit s Tebou v hojnosti darů a obětí. Tys mi dal své Tělo a já Ti nabízím své: myslíš-li, že by Tě mohly jeho bolesti uctít a potěšit, jsem hotov ke všemu. Sešli mi nemoc, jež by mne poutala na lůžko po všechny dny života: budu šťasten, že se mohu obětovati pro Tebe... jen když tvé Tělo bude denním pokrmem mé duše.

Dal jsi mi svou Krev, nabízím Ti svou: kdyby mou krví mohla býti vepsána jen jedna pravda víry do duše lidu nebo jen jediného člověka, sešli mi meč pronásledování, smrt! Budu šťasten, že mohu zemřítí smrtí mučednickou pro Tebe...

jen když v oné hodině zkoušky bude má duše posílena silou tvé Krve.

Tys mi dal svou Duši, podávám Ti svou: jestli neklid, smutek, hoře, úzkost a všechny muky, které tvá spravedlnost stvořila jako tresty pro duši hříšnou a které tvé milosrdenství vynalezlo jako očistu duší spravedlivých, jestli Ti mohou získati jen okamžik slávy, jsem hotov snésti krupobití pomluv, opuštěnosti, nevděku, pronásledování, zrady a jsem ochoten píti celý život z kalicha getsemanského . . . jen když tvá Duše se nikdy neodloučí ode mne.

Tys mi dal své Božství, já Ti nabízím své bídné člověčenství. Vydávám tvé libovůli celou svoji bytost, snad se Ti na ní něco líbí: každý čin mého života bude ke tvé cti a slávě; každá moje myšlenka bude končiti u svatostánku; každý můj cit spočine na tvém Srdci; každá má tužba bude kroužiti kol Tebe; každý můj skutek vyvrcholí v lásce k Tobě; každý můj pohled bude zářiti tvým světlem; každé mé slovo bude ozvěnou tvé

pravdy; každý můj krok zamíří k Tobě; můj odpočinek bude pokoj ve tvé lásce; má práce bude míti sílu tvé milosti; každý záchvěv mého života bude vyvěrati z Tebe; každým krokem ke hrobu budu blíže Tobě, jen když milost tvého Božství bude pronikati celou mou bytost.

Jsem spokojen, můj Ježíši. Nepřinesl jsi mi nic světského: ani haléře, ani kousku oděvu, ani pídě země, ani větvičky vavřínové, nic, pranic, jsem chud jako dříve. A přece jsem spokojenější, než kdybych se byl stal pánem celého světa, neboť Ty jsi mým bohatstvím, mým jediným, pravým bohatstvím. Mám-li Tebe v srdci, nic mi na tom nezáleží, budu-li snad dnes večer usínat bez přístřeší pod hvězdnatým nebem nebo budu-li míti sotva nejnutnější kus oděvu, aby mne chránil před chladem, budu-li nucen vztáhnouti ruku a žebrati o kousek chleba. Mám-li Tebe, jsem dosti bohat, ó můj Ježíši!

Jsem spokojen, ó Ježíši. Nepřinesl jsi mi ani jediné pozemské radosti, ani potěšení smyslům, ani občerstvení mé únavě; pocit'uji osten umrtvování v celé své bytosti jako předtím, trpím dále a nesu své kříže. A přece jsem spokojen: jsi-li v srdci Ty, vnější život se všemi požadavky smyslů pozbývá moci a odkládá svou náročnost. Oblíbím si hlad a žízeň, jež ukojí jen chut a vůně lilie; oblíbím si písň, jež hlaholí na tvých cestách; oblíbím si zemdlení, jež odpočívá na kříži; oblíbím si radosti pod olivami, pod trny a hřeby. Mám-li Tebe, nežádám nic, ó můj Ježíši!

Jsem spokojen, můj Ježíši. Neozdobils vavříny mého čela, nedal jsi do mých rukou palmy, nezjevils nikomu to málo dobra, jež konám pro Tebe. Neospravedlnils mne před nikým, nepochválil jsi mne ani slovem, nepovýšil nad jiné, daří se mně jako dříve: nemám vážnosti a úcty lidí, snad budu pohaněn právě za věc, kterou Ty odměníš. A přece jsem spokojen, neboť: poslouchám-li

představených, podřizují-li se sobě rovným, skláním-li se k podřízeným, maje Tebe v srdci, získávám si slávu tvé pokory. Dobré jest zůstatí zneuznán, varovati se zlého, býti bez viny, vzlétati vždy výše ke hvězdám, a přece býti potřísněn blátem pomluv. Klid mého ducha nesmí býti zkalen nářky nad raněnou sebeláskou. Mám-li Tebe, jsem dosti poctěn, ó Ježíši!

Jsem spokojen, ó můj Ježíši, ale... jak dlouho? Tíseň na mne padá při té myšlence! Což se musí svatá radost z tohoto svatého přijímání rozplynouti jako sen? Podrobím se ochotně, chci nésti tento kříž, jenom Tě prosím, abys zůstal vždycky v nejtajnějších a nejhlubších záhybech mého srdce. Ať hučí hrom a zuří bouře, na tom nezáleží, jen když v mém nitru zavládne nezkalený, sladký pokoj tvé lásky.

Proto Tě prosím, můj dobrý Ježíši, odvrát' ode mne neštěstí, že bych Tě za-

rmoutil, ztratil, byť na jediný okamžik!
Udržuj ve mně stále sladké vědomí, že
jsem zcela tvůj a Ty že jsi zcela můj.

Učiň, abych při pohledu na kříž ne-
cítil výčitky, že jsem Tě svými hříchy
uemrtil; aby mi skromný plamének věč-
né lampy nikdy nevyčítal, že jsem při-
šel ke tvému oltáři s duší pyšnou a bez
lásky; aby mi tlumený hlas modlicího
se lidu nepřipomínal lomozu vášní; aby
mi tvůj oltář nevybavoval tvé přísné
soudné stolice; aby mne bílá barva Hos-
tie nekárala z poskvrn mé duše; aby
mi pohled na tolik duší, tlačících se ke
stolu andělskému, nevyčítal neúctu, ne-
chut' a lhostejnost; aby mi skvělá zář
tvé monstrance nevybavovala tvého po-
sledního příchodu v blesku uražené ve-
lebnosti; aby tvé požehnání každého ve-
čera mi bylo zárukou, že na konci věků
zazní mi vytoužené slovo: „Pojd', po-
žehnaný!“

Můj nejsladší Ježíši: nehledám jiné
milosti než tvé, nečekám jiné odměny
než tvé, nemám na zemi jiného blaha,

**než milovati Tebe a býti Tebou milo-
ván . . .**

BOLESTNÉ VZPOMÍNKY

Sotva jsem se ocitl na zemi, chtěl mne míti Ježíš hned u sebe: byl jsem přinesen ku prahu svatyně a obmyt vodou z rány jeho boku. Byl jsem pokřtěn, byl jsem jeho . . . a potom?

Byl bych se měl upnouti tam, kde začal můj pravý život. Nablízku svato-
stánku stal jsem se křesťanem, i mělo býti mou povinností, mou radostí a mým bohatstvím bráti z něho všecku výživu srdce. A přece nebyl Ježíš vždycky mou hlavní myšlenkou, mou jedinou nadějí, mou nejvroucnější láskou. Jsem-li tak chud ctnostmi, tak sláb, je to má vina: nežil jsem dosti s Ježíšem.

Jak bolestné jsou vzpomínky na ztracená léta!

* * *

Na kolenou před tvým oltářem, ó Ježíši, pokořen a zarmoucen vyznávám své viny a volám k Tobě, abys odpustil.

Svět a tvorové zaujali celou mou mysl:

dopustil jsem, aby můj duch byl zajat věcmi smyslnými, neboť jsem si zvykl zapomínati, že jsi zde ustavičně pro mne. Každý sebe slabší dojem vnější zmařil mé nepatrné úsilí o sebranost mysli při adoracích. Slovo, pohyb, malicherná radost, prchavá bolest dovedly upoutati všecky mohutnosti mé duše. Býval jsem v kostele, obcoval jsem mši svaté, chodil ke sv. přijímání... ale mé myšlenky bloudily daleko... daleko... Nejsladší a nejsilnější hlas víry, kterým jsi mne volal k sobě, zůstal bez účinku. Ve skutečnosti jsem Tě málo dbal: Ty to víš, ó Ježíši... byl jsi pro mne náboženským předmětem jako každý jiný. Nebyl jsi svrchovaným pánem v mé duši, spíše jsi tam býval jaksi trpěn... někdy také nevhod.

Jak mne mučí tyto vzpomínky! A přece tomu tak bylo. Má víra byla jako uspaná, zdála se mrtva.

* * *

Horoucí touha po štěstí zůstává stále

živa přes všechna zklamání a bolesti života, ale strhuje mé naděje k bídě země, místo aby mne pudila k Tobě.

Tys byl neustále ve svatostánku, abys naslouchal vypravování o mých bolestech, a já před Tebou mlčel a svěřoval je tvorům. Tys byl stále zde, ochoten osušiti mé slzy, a já chodil s pláčem po cestách světa. Tys byl zde, abys hojil rány mého srdce, a já hledal balzám v marných roztržitostech. Tys byl zde, abys mne těšil, a já žebřal o útěchu nevěrných tvorů.

Kdybych se byl díval na budoucnost ve světle svaté Hostie, byla by krásná jako ráj, ale já se na ni díval ve světle lidské marnosti. Tys stále věrně plnil své sliby, Tys mně velkomyslně pomáhal, Tys podával Obět, Tys neumenšoval darů, Tys mi jemně vycházel vstříc, ale já jsem si namlouval, že to vše najdu daleko od Tebe, a tam jsem hledal... hledal. Jakého štěstí jsem mohl okusit, kolik zklamání si uspořít, kdybych byl vždycky doufal v Tebe, můj Ježíši!

A nyní ve světle eucharistickém si vzpomínám na všechno . . . Jak souží tyto vzpomínky mou duší!

* * *

Dal jsi mi srdce, ó Ježíši, aby Tě milovalo. Ale jak jsem Tě miloval? O tom svědčí má vlažnost, slabá vůle, chvílková předsevzetí, vrtkavé city . . . Mé ubohé srdce zesláblo sebeláskou, kdežto milujíc Tebe, mohlo sílit ve ctnosti.

Vzpomínám na dlouhou řadu svatých přijímání, ne-li ve hříchu, tedy aspoň ve vlažnosti. Mé oči těkaly roztržitě po stránkách knihy, ale srdce neumělo s Tebou hovořiti. Mluvil-li jsem s lidmi, byl jsem pln ohně, mluvil-li jsem s Tebou, byl jsem unaven a znuděn.

Ježíši, Ty vidíš do mého srdce, znáš jeho dějiny . . . Tys mi nabízel nebeské drahokamy, já hledal pozemské květy.

Ó smutní dnové! Ztracená léta! Bolestné vzpomínky!

* *

Vzpomínám prvního sv. přijímání...
Jak krásné bylo jitro mého života! Ale
potom... Má duše byla tehdy něžným
květem svěžích barev a líbezná vůně a
rosa tvé milosti, ó Ježíši, ozdobila ji ne-
beskými drahokamy...

Vzpomínám hlubokého dojmu, když
se ke mně blížila svatá Hostie, když spo-
činula na mém jazyku...

Málo jsem chápal z velikého Tajem-
ství, ale cítil jsem v sobě celé moře ště-
stí, viděl jsem krásy nekonečné.. Vzpomínám
na svůj bílý šat.. zpěvy.. mod-
litby... políbení matčino... A potom?

Nádherné jitro bylo zalito sluncem, za
dne se rozpoutala děsná bouře... Ó Je-
žíši, jaký bude můj večer? Což povleku
tyto trudné vzpomínky až do temného
ticha hrobového? Zdali po bílém úsvi-
tu *prvního* svatého přijímání nadejde
večer, ozářený červánky *posledního* sva-
tého přijímání? Zaslouhoval bych na-
prosté opuštěnosti, ale chtělo by tomu
tvé Srdce?

* * *

Toužím vrátiti se do minulosti, začítí znova život, abych láskou shladil stopy své vlašnosti, ale smrt mne žene neúprosně do věčnosti. Chtěl bych smýti ony vzpomínky svými slzami, ale Ty je očistiš svým milosrdenstvím.

Ó Ježíši, odpuštění! Pro mou hlubokou a upřímnou lítost zapomeň mé dřívější slabé víry, naděje a lásky!

Hle, ó Ježíši, jsem zde . . . s duší pokorenou, se srdcem krvácejícím, s očima zaslzenýma. Tys vždycky miloval duše, prosící Tě především o milosrdenství, a jediný povzdech lítosti stačí pohnouti Tě k soucitu. Kéž i nyní zvítězí nad mou bídou tvá dobrota a promění mne v oběť tvé lásky!

Je-li má minulost plna bolestných vzpomínek, bude má budoucnost plna předsevzetí a nadějí. Slibuji Ti, že budeš vždycky jediným životem mého srdce, magnetem mé duše, pohnutkou mých činů, odměnou mých obětí a posilou v mých bolestech. Doufám však, že se vztáhne tvá ruka a zastře mým očím ce-

lou minulost, abych nehleděl už na nic,
leč nyní na Hostii a na věčnosti na krásu
tvé tváře.

OBLAŽUJÍCÍ POZVÁNÍ

Ježíš:

Sestoupil jsem s nebe na zemi, ustanovil Eucharistii, abych mohl býti u tebe, a ve svatém přijímání jsem skutečně u tebe... A kdy ty jsi vlastně u mne? Ve svatém přijímání navštěvuji já tebe, ale kdy navštěvuješ ty mne? Tvému srdci postačí naše ranní setkání, leč mně nestačí. Chci tě opět spatřiti zde, před sebou, než nastane noc. I posílám ti své pozvání. Přijmeš je?

Nuže, slyš dobře, proč si přeji tvé návštěvy. Jsem tvůj Bůh a Pán. Já tě stvořil a zachovávám tě naživu, neboť jsem vládcem vesmíru a řídím všechno stvoření... a ty jsi přede mnou pouhý atom prachu. Mám tedy právo na tebe a žádám, aby ses mně klaněl. Mám právo viděti tě před sebou s čelem k zemi skloněným. Mám právo na tvou chválu, dobrořečení a oslavu... i za cenu tvého zničení. Nemysli, že bílá Hostie je pravým

výrazem mé božské přirozenosti, ó nikoli: kdybys mohl vniknouti do nebe jen jediným pohledem, spatřil bys, kdo jsem. Jaké světlo bys uviděl, jakou vznešenost, jakou velebnost! Uviděl bys anděly kol mého trůnu. Nežasni, že zde vidíš jen Hostii: také pod touto skromnou způsobou jsem tvůj veliký Bůh!

Věz, že nepřijímám žádné tvé oběti a nevyslýchám žádné tvé modlitby, není-li spojena s nějakým úkonem klanění. Navštěvuj mne, přicházej často, aby ses mi klaněl. Přijď a polož k mým nohám celou svou bytost, všechno, co jsi, co činíš, co máš, aby to zde bylo spáleno jako zrnko kadidla před mým nekonečným Majestátem. Uvaž, že by bylo tvou největší slávou, kdybys mohl zemřít pro jediný okamžik klanění.

* * *

Přijď mne navštívit a vyslovit mi své *díky*. Prokázal-li ti někdo dobrodiní, jsem to já: a ty by ses odvážil býti vděčný pouze některému tvorů, který

pro tebe učinil nekonečně méně než já?

Přijď a vyslov mi *díky* za život a jeho zachování, za víru, vlitou tvé duši, za mé nesčetné návštěvy ve svatém přijímání, za odpuštění, tisíckrát opětované, za milosti bez počtu, jež proudily z mého Srdce do tvého. Mysli jen na své povolání... ono povolání, na které svět tak útočí a jehož já bráním. . . povolání tak krásné, tak chvályhodné, tak vznešené....

Ó, kdyby si byly nebeské hvězdy vědomy, že mají své bytí a svou nádheru ode mne, usilovaly by přijíti sem z mlčelivých dálek vesmíru a z vděčnosti utvořiti nové nebe kol mého svatostánku... a ty, který jsi mne stál mnohem více než hvězdy, protože jsi mne stál Krev, necítíš potřeby říci mi alespoň jednou denně: *Díky?*

Slovo: *Díky!* je sice maličkost, ale pro mé Srdce je to věc veliká, jest téměř jedinou odměnou za má dobrodiní: a ty se odvažuješ toto málo mně odepřítí? Ach, kdybys věděl, jakou bolest mně pů-

sobí nevděčníci! A kolik je jich! Patříš také k nim? Je-li tvé srdce umdlené, vzchop se a pojd' sem, pojd' mne navštívit a říci mi, že nejsi nevděčný.

*

Přijď napravit aspoň poněkud své viny! Vzpomeneš si ještě, kolika hříchů ses dopustil? Zapomněl jsi, že jsem byl přibit na kříž pro tvůj hřích? Víím, že se stydíš jen zavaditi myšlenkami o jisté věci, ale nesmíš se stydět i oplakávat i napravovat.

Pojď sem a postav se na místo Magdaleny: plač a pros za odpuštění! Nejprve obmyj slzami mé nohy, pak se pomalu zvedej až k ráně mého boku... a uvidíš, co je tam skryto pro tebe!

Přines sem své *dostiučinění*! Denně musíš něco trpět... já sám ti posílám každého dne některý ze svých trnů: jednou jej kladu na tvou stezku, abych ti znechutil zemi, po druhé na tvé čelo, abych tě potrestal za tvé myšlenky, jindy do tvého srdce, abych zranil tvé ci-

ty, nebo do tvé duše, abych ji mučil... Co učiníš s těmito svými bolestmi? Pustíš je do větru s marným nářkem? Přines je sem a řekni mi, že trpíš ochotně nebo aspoň odevzdaně za své hříchy, že všechny tělesné i duševní bolesti chceš snášeti v duchu pokání za bezpráví, kterého ses na mně dopustil svým poblouzením. Jakou radost mi působí jediná slza, jediný vzdech ze srdce, naplněného lítostí!

Přijď s pevným rozhodnutím nikdy více nehřešiti! Dobrá předsevzetí jsou nejlepšími důkazy tvé kajícínosti, leč i ona se rychle rozplynou, nejsou-li zabezpečena. Nuže, věz, že lidská křehkost nezkazí tvých chabých slibů, uložíš-li je ve svatostánku, protože já jich střežím, já jich bráním, já je učiním silnými a přivedu je k cíli. Bylo by zbytečné trávit celou noc v lítostném pláči, kdyby vycházející slunce mělo opět vzejíti nad tvou nestálostí. Přijď tedy se svými předsevzetími a uvidíš, jak se osvědčí.



Přijď' učiniti sladké násilí mému Srdci! Věz, že modlitba před svatostánkem je vždy mocná. Zde v důvěrném eucharistickém obcování nemohu ti nic odepříti a ty toho tolik potřebuješ!

Proč mne prosíš z dálky, když mne můžeš prositi zblízka? Což tě zde nic nevybízí k sebranosti, nevlévá ti důvěry, nerozohňuje tvé lásky? Považ, že jsi duše ubohá, všeho zbavená, plná nedokonalostí, a vzpomeň, že v mém Srdci a v mých rukou je všechno bohatství ctností a svatosti. Jsi pyšný, ješitný, netrpělivý... máš v duši stopy každého ze sedmi hlavních hříchů: já zde mám sedm darů Ducha svatého. Budeš tak pošetilý a oloupíš se o ně jen proto, že tě to stojí malé namáhání, pár kroků, několik minut času?

A nyní se snaž dobře pochopiti, co ti pravím: *Klaněním* se ponižuješ až do prachu, zaujímaje tak místo, jež ti přísluší v mé přítomnosti: a tímto úkonem pokory počínáš vládnouti mým srdcem, a tak z něho bráti všechny milosti. *Vděč-*

ností mi ukazuješ, jak si vážíš udělených milostí, a z toho poznávám, že jsem ti jich neudělil nadarmo. *Lítostí* očišťuješ své svědomí, a tak zdobíš svou duši, kterou chci učiniti strážkyní svých pokladů. A když ses připravil těmito třemi nejvznešenějšími úkony, nemohu odmítnouti prosby, kterou k nim připojíš.

Proto přijď a denně u mne chvíli setrvej! Čtvrthodinka je přece tak krátká! Přijď, promluvíme si zde od srdce k srdci. Ty mi dáš svá pokoření a já ti dám záruku slávy; ty mi dáš svou vděčnost a já tě odměním novými milostmi; ty mi dáš kajícnost a já tě obléknu královským purpurem své Krve. Ty mi dáš své modlitby a já ti dám poklady svého Srdce. Přijď a uvidíš!

MŠE SVATÁ

Mám nastoupiti svatou pout duší na Kalvarii. Zde Ježíš přináší velikou obět, zde se ničí, zde umírá pro mne. V hloubkách vysokých obzorů otvírá se nebe . . . vidím Boha Otce na trůně nekonečné Velebnosti a kolem slavné dvorstvo nebeské.

Mám přinésti Otci v obět jeho Syna . . . sám Bůh čeká, že přinesu tuto velikou obět'. Jak slavné tajemství!

* * *

Obět mše svaté jest obět Kalvarie, přinášená Bohu na našich oltářích . . . Tentýž Obětovaný . . . táž Krev . . . totéž Tělo . . . tytéž bolesti . . . týž smrtelný zápas . . . táž smrt . . . tentýž Ježíš. Nevidím nic, neslyším nic . . . a přece se na oltáři dokonává skutečná obět golgotská . . . Tato obět se sice opakuje denně tisíc a tisíckrát, avšak je taková, že by jí nebylo třeba opakovati, protože je hodnoty ne-

konečné a jednou přinesena, zaplatila dokonale a pro vždy dluhy lidstva u Boha.

Od oběti kalvarské uplynulo 19 století, moře je mezi mnou a pahorkem, zbarveným Krví Ježíšovou... Jak se tam dostanu já, který jsem stvořen sotva na den?

Co na tom, že se nemohu vrátiti zpět v uplynulá století a že se nemohu přeplavit do Palestiny? Ježíš se mi přibližuje, přenáší na oltář mého kostelíčka, do mé bezprostřední blízkosti to, od čeho mne dělí vzdálenost času a prostoru.

* * *

Je po proměňování. Ježíš je na oltáři: a zde na oltáři setkává se pohled všemohoucího Otce s pohledem mým. Co vidí věčný Otec? Co vidím já?

Bohu není nic daleko ani dávno, má před očima všecko, co bylo a co bude, neboť je věčný a všudepřítomný. Ježíš na oltáři jest před svým Otcem jako

v jesličkách, v Nazaretě, Jerusalemě, na kříži; Otec ho vidí dítětem, jinochem, mužem, vidí každé období jeho života pozemského, každý okamžik jeho utrpení a smrti. Nehledá ve vzpomínkách své paměti, nýbrž patří na skutečnost, neboť pro Boha není minulosti ani budoucnosti, pro něho je všechno přítomnost. Ježíš jest na oltáři a pro svého Otce je na Kalvarii; postupně dokonává svou obět, z jeho ran prýští Krev až do poslední krůpěje, zápasí se smrtí, umírá. Ježíš dokonává na oltáři před očima svého nebeského Otce krvavou obět, totožnou s obětí kříže . . .

A co vidím já? Jsem u Ježíše, neboť jsem u proměněné Hostie, od Ježíše dělí mne jedině svátostné způsoby. Vidím způsoby chleba a vína, a proto mé oči nemohou viděti, jak Ježíš ve skutečnosti vykonává obět golgotskou. Nevidím, co se děje, nevidím Krve Ježíšovy, prýstící z jeho ran, nevidím smrtelného zápasu, smrti. Proto, i když vidí Otec nebeský obět Ježíšovu krvavou, já ji vidím nekr-

vavou; ale bílý závoj eucharistický, který mi zahaluje skutečnost, nezabrání mi býti nablízku oběti Kříže a míti na ní účast, aniž bych ji viděl.

Jsem-li tedy přítomen mši svaté, jsem skutečně přítomen krvavé oběti Kříže, ačkoli nevidím Ježíše, ani jeho Krve, ani jeho ran, ani jeho smrti, vůbec nic z toho, co se skutečně děje před očima věčného Otce.

Kdykoli jsem na mši svaté, jsem u Ježíše, jenž trpí a umírá pro mne. Mezi mne, stvoření nejopovrženější, jež drtí ohromná tíže dluhů u Boží spravedlnosti, a mezi nekonečnou Velebnost Boha Otce, který žádá a očekává úplné vyrovnání těchto mých dluhů, staví se Ježíš trpící a umírající na kříži a podává mně všechny své bolesti, svou smrt a všechny své zásluhy, abych jimi zaplatil Bohu Otci všechny své dluhy.

Při mši svaté mi Ježíš dává bolesti svých sterých ran: svých prorážených

rukou, svého čela, trnám zbodaného, dává mi svou Krev od první krůpěje až do poslední, dává mi opuštěnost své Duše, lásku svého Srdce, svůj probodený bok, svou smrtelnou úzkost, svou smrt... Dává mi neobsáhlost svých nekonečných zásluh. A já? ... Smím rukama sbírat toto božské bohatství a nabízet je Bohu Otci jako povinný hold klanění, díky a proseb ...

Ačkoliv se neumím klaněti, přece se klaním Bohu při mši svaté klaněním Ježíšovým, nedovedu děkovati, a přece děkuji Bohu díkyčiněním Ježíšovým.... nejsem schopen dostičiniti za své hříchy, ale nabízím Bohu dostičinění Ježíšovo... neumím se modliti, ale povznáším se k Bohu modlitbou Ježíšovou...

Ó věčný Bože, jak mne drtí toto úžasné Tajemství... prosím Tě... pro lásku Ježíšovu, dej mi milost, pochopiti konečně, co jest mše svatá!

Velký Bože, budeš mne denně vídati na Kalvarii u kříže tvého a mého Ježíše. A zatím, co lhostejnost vlašných duší mu

bude odpírati útěchu ve smrtelné úzkosti, co ukrutnost katanů naplní jeho Srdce novými hořkostmi, vypiji do dna kalich jeho Krve a potom, opojen soucitem a bolestí, budu mluvit k Tobě. Vyleji před Tebou své city: svou lítost, vděčnost a veliké touhy své ubohé duše. Rozmlouvaje s Tebou, budu Ti ukazovati na Ježíše, umírajícího na kříži v děsných bolestech... přiložím rty k ráně jeho boku, můj hlas projde jeho Srdcem... a vyjde z jeho úst... a *mrtvý* Ježíš bude mluvit místo mne.

A Ty, velký Bože, vyslyšíš mou modlitbu, neboť ji vysloví rty Ježíšovy.

SVATÉ PŘIJÍMÁNÍ

Jestliže Ježíš za svého života smrtelného uzdravoval nemocné kráčeje mimo a křísil mrtvé pouhým slovem . . . co neučiní nyní, ve svém eucharistickém životě, když nejenom se ke mně přibližuje a nejenom ke mně mluví, ale vchází do mého srdce, abychom byli jedno?

Svatým přijímáním Ježíš netoliko rozmnožuje ve mně život milosti, ale dává mi svůj vlastní život. Nežiji tedy více já, ale On sám žije ve mně; všechny mé skutky nabývají ceny skutků Ježíšových.

Je-li svaté přijímání hodné, nepřekáží-li totiž působení Ježíšovu žádný hřích, stáváme se já i mé skutky v jistém smyslu božskými; potom všechno, co by ve mně jinak bylo bezcenné, nabývá působením svatého přijímání nadpřirozené ceny. Moje dýchání, má práce, můj odpočinek jsou jako dýchání Ježíšovo, jeho práce, jeho odpočinek. Když se pohnu, jako by se pohnul Ježíš, když jím,

jako by jedl Ježíš, cokoliv dělám, jako by dělal Ježíš.

Jak sladká myšlenka: žít život, v očích lidí neužitečný, a vědět, že v očích Božích je svatý, protože Ježíš žije ve mně. Ani toho nepozoruji a nemyslím na to: zatím, co se mé ruce zaměstnávají obyčejnou, snad nízkou prací, věčný Otec vidí pracovat ruce Ježíšovy; zatím, co já ve spánku pozbývám vědomí, věčný Otec vidí přesvaté člověčenství svého Syna držet sen... a má ve mně zalíbení, protože má zalíbení v Ježíši, jenž žije ve mně.

Musím doznati, že nechápu dosti ceny svých činů po svatém přijímání, a proto mne tak snadno přepadá sklíčenost v duchovním životě. Modlím se, ale Ježíš se modlí ve mně; má modlitba se tedy mění v Ježíšovu v Getsemaně a ve svato-stánku... Vykonám skutek pokory, trpělivosti, lásky k bližnímu, ale to Ježíš se pokořuje až k smrti, snáší s nekonečnou tichostí bídu a odpor, stává se všem vším

a dává sílu své všemohoucnosti do služeb všem . . . Poslouchám, ale má poslušnost je poslušností Ježíšovou, usiluji o čistotu srdce, ale má čistota je čistotou Ježíšovou. Snažím se odpoutati své srdce ode vší příchýlnosti k pozemským věcem, ale má chudoba je chudobou Ježíšovou . . . Jsou-li tedy mé skutky skutky Ježíšovými, nač potom ta bláhová obava, že nekonám nic dobrého?

* * *

Často se mi zdají mé modlitby neužitečné, protože zapomínám na svaté přijímání. Kdybych na ně myslel, uvědomil bych si, že Ježíš se modlí ve mně. Je tomu skutečně tak? Zajisté! Žije-li Ježíš ve mně, nevyhnutelně se ve mně modlí, neboť je *vždycky živ, aby za nás orodoval.*

Moje milá Matko, svatá Panno Maria, když klečím před tvým obrazem a prosím Tě o požehnání, ochranu a pomoc, nevidíš tu toliko mé, ale Ježíšovy ruce, sepjaté před Tebou; nevidíš mé, ale Je-

žíšovy slzy v mých očích; neslyšíš můj, ale Ježíšův svatý hlas; necítíš tlukotu mého, ale Ježíšova Srdce.. Mohla bys pohrdnouti mými prosbami a nevyslyšeti jich?

Velký Bože, když se mé čelo sklání před Tebou, přijímáš ode mne klanění Ježíšovo; děkuji-li Ti za přijatá dobrodiní, přijímáš díkůčinění Ježíšovo; prosím-li Tě za odpuštění svých vin, vidíš ve mně bolest a úzkost Ježíšovu; prosím-li o další dobrodiní, slyšíš zaznívati s mých rtů prosby Ježíšovy; obětují-li Ti celý svůj život, vidíš život Ježíšův, jenž byl celý hledáním tvé slávy; nabízím-li Ti své nepatrné bolesti, vidíš Ježíše bičovaného a trpícího muka kříže; nabízím-li Ti již předem svou smrt jako obět lásky a smíru, vidíš blednoucí tvář Ježíšovu, slyšíš jeho smrtelný chrapot, pozoruješ jeho zápas a smrt... Já žiji, leč Ty vidíš Ježíše, jenž žije ve mně, neboť po svatém přijímání žiji já, *ale ne já, nýbrž Kristus žije ve mně.*

* * *

Ve svatém přijímání přivlastňuje si Ježíš všechny mé činy, ale nikoli mé viny. On může a chce nabízetí nebeskému Otci pokání, ale protiví se mu — jako Synu Božímu — nabídnouti Otci třebaš jediný všední hřích. Chci-li tedy, aby mé svaté přijímání bylo hodné, musím zlomit všechny hříšné sklony. Má svatá přijímání budou tím dokonalejší, čím dokonaleji se odvrátím od všedního hříchu

Ježíš rozhodně odmítá přivlastniti si mé lehkomyšlné, zvědavé pohledy, slova reptavá, pyšná a marnivá, city hněvu, pohrdání, msty, sebelásky, všechnu lenost, nemírnost v jídle a podobná provinění. Jsou-li mé dobrovolné všední hříchy tak četné, že nakazí mé činy celého dne, co zbude potom Ježíši, aby si to mohl přivlastniti a nabídnouti věčnému Otci? Opravdu, velmi málo; a ovoce svatého přijímání bude nepatrné.

* * *

Pomyslím-li na svou malou horlivost, musím si činiti trpké výčitky, neboť svý-

mi všedními hříchy svazuji Ježíši takřka ruce a překážím mu v božském díle mého posvěcení. Rád by natrhal květů v zahradě mého srdce a nabídl je Bohu, leč jaké ubohé květiny tu nalézám: ošlehané větrem vášní, zaprášené dobrovolnými nedokonalostmi . . . Neodvážil bych se natrhati podobných květin na ozdobení oltáře . . . A Ježíše chci téměř donutiti, aby je trhal? Ó, kdybych měl živou víru!

Jak bych tedy ještě zdokonalil své sv. přijímání? *Prosbou*, aby Ježíš svou milostí připravil mé srdce, než se přiblížím k jeho stolu: budu tedy prositi; živou *vzpomínkou* na dnešní a zítřejší svaté přijímání, životem a prací ve společnosti Ježíšově: učiním to; častou *lítostí* srdce nad každodenními poklesky a nějakou *obětí* Ježíši: nabídnu mu aspoň myrhu kající, když nemám medu ctností. A potom . . . potom ponechám Ježíši, aby se mnou činil, co chce. Ať mne kárá, šlehá, na kříž přibíjí . . . jen když nedopustí, abych žil bez něho.

OTČE!

Při mši svaté.

Velký Bože, pokořen vědomím své nicoty a poděšen vědomím velkých povinností, jež mne vízí k Tobě, byl bych blízek zoufalé sklíčenosti, kdyby se mezi mou bídou a tvou nekonečnou Velebností nezvedal oltář. Zde je celé mé bohatství, sem přicházím nabrati pokladů k zaplacení všech svých dluhů.

Hle, můj Bože, zde na oltáři je Ježíš. Před Tebou je, jako byl na Kalvarii: přibit na kříži . . . ponořen v nejhroznější muka . . . zápasí se smrtí . . . umírá . . . Obět své lásky a mých hříchů! A tohoto Ježíše Ti obětuji na důkaz, že uznávám všecko tvé právo nade mnou. Prosím Tě, ó Bože, nehleď na mou nicotnost a na mé nepravosti, nýbrž jen na něho a na jeho zásluhy.

Obětuji Ti jeho modlitby . . . Ó můj Bože, toto Srdce je jako zapálená kadi-

delnice, z níž vystupuje vonný dým klanění, jakého země k nebi ještě nevysílala. Žádný tvor nemohl by se Ti tak klaněti, jako to činí Ježíš s tohoto oltáře, aniž by Tě mohl kdo jiný tak dokonale oslavovati.

Ježíš je obět nejsvětější, nejčistší, neposkvrněná, která od věků prolévá Krev a obětuje život pro tvou slávu... také zde, přede mnou, před očima tvé nekonečné Velebnosti. Ó Pane, shlédni na ni dobrotivě a přijmi ji, jako bych ji znal já. Kéž hluboce dojme tvé Srdce Ježíšův zmírající pohled, obrácený k nebi! Kéž Tě pohne jeho vzrušená modlitba v tak bolestném smrtelném zápase! Kéž vyjasní tvou tvář pokoření, vyhovující nejprísnějším požadavkům tvé spravedlnosti! Kéž Tě velebí hlas chvály s těchto rtů, z tohoto Srdce, ze sterých ran tohoto Těla!

Ó můj Bože, neumím se Ti klaněti, Tebe oslavovati, pro Tebe se obětovati... ale umím Ti nabídnouti tuto obět chvály, díkůčinění a lásky... Ty, který

neodmítáš klanění andělů a svatých v nebi, přijmi líbeznou vůni této oběti: Ježíš umírá pro mou spásu a pro tvou slávu.

*

Ó můj Bože, můj Stvořiteli, můj Dobrodinče, chtěl bych Ti nabídnouti náhradu za vše, co jsi mi dal; chtěl bych Ti dokázati svou vděčnost obětí, hodnou tvé nekonečné velikosti, ale ani nebe, ani země nemají, co by odpovídalo mým povinnostem a tvému právu. Jedině tento oltář, jedině tato Hostie... jediný Ježíš. Hle, jediná náhrada, kterou Ti podávám za všechna přijatá dobrodiní.

S časným životem dal jsi mi tělo, které přes všechnu bídu přirozenosti a hříchu je zázračným dílem tvé všemohoucnosti a moudrosti... a já Ti dávám Tělo a Krev Ježíšovu... Popatř na toto Tělo... pohlédni na tuto Krev... jaká dokonalost, jaká čistota, jaká krása! Pohlédni na ně a přijmi je jako hold hluboké vděčnosti mého srdce.

Dal jsi mi duši. Jak veliká je má duše, ale jak hříšná a bídna! Tys mně ji dal nevinnou... hřích ji znetvořil: není více obětí Tebe hodnou. Proto Ti obětuji místo ní Duši Ježíšovu v celé její kráse, dokonalosti a svatosti; tato Duše jest ráj... a Ty v ní máš zalíbení... Vezmi ji... přijmi ji... Nemám, co bych Ti více nabídl.

Dal jsi mi milost a v ní život nadpřirozený; dal jsi mi víru, která mi otevírá poklady tvé pravdy; dal jsi mi naději, která mne učí žít životem nebe na této neblahé zemi; dal jsi mi lásku, která mne unáší do tvé náruče... Ó můj Bože, přijmi obět mé vděčnosti... Obětuji Ti samo Božství Ježíšovo. Tys mi dal milost, a já Ti obětuji samého Boha milosti. Tvé dary mají své meze pro mou ubohost; dar, který Ti já podávám, je však nekonečný a Ty sám nemohl bys žádati více.

Věčný Bože, jsem hříšník, zasluhuji, abys mne šlehal bičí své spravedlivé

msty. Ale jakého dostiučinění by se dostalo tvé spravedlnosti, kdybys bleskem svého božského hněvu zdrtil toto bídné stvoření? Tobě přísluší dostiučinění Tebe hodné... a hle, zde na oltáři jest Ježíš; stačí Ti tato smírná obět?

Obětuji Ti slzy Ježíšovy na zadostčinění za hříšné pohledy, kterými jsem těkal po stvoření. Obětuji Ti smrtelnou úzkost jeho Srdce za své nezřízené náklonnosti ke světu. Obětuji Ti trny jeho čela za všechny nehodné myšlenky, které jsem spřádal a přechovával ve své mysli. Obětuji Ti žízeň a myrhu jeho úst za rozmluvy a slova, jimiž jsem tak často porušil ctnost. Obětuji Ti jeho probodené ruce za všechny nespravedlivé skutky celého svého života. Obětuji Ti jeho probodené nohy za všechny své zrádné kroky na cestě nepravosti. Obětuji Ti rány, jimiž bylo poseto jeho Tělo, za všechny hříchy své smyslnosti. Obětuji Ti jeho uhaslý život za to, že jsem takovou část svého života ztrávil urážejte tvou Velebnost.

Ó můj Bože, pohlédni na Ježíše, umírajícího na tomto oltáři: popatř na tuto Krev, která stéká ještě teplá po jeho Těle a smáčí zemi; pohled' na smrt, která Tě olupuje o jediného Syna; pohled' na Ježíše, jak ochotně a radostně objímá smrt... jak přináší nejdokonalější obět sebe sama. Ó můj Bože, popatř na mé zadostčinění... jest to zadostčinění samého Ježíše. Odepřeš mi nyní 'odpuštění?

* * *

Uchyluji se do stínu kříže Ježíšova, chápu se oběma rukama této trofeje lásky a bolesti, zvedám ji k nebi, obětuji Ti znova božskou obět a přednáším Ti pokorně své prosby. Neprosím pouze v jeho Jménu, nabízím Ti tvého Ježíše jako záruku, která mi zjedná právo na vyslyšení.

Podávám Ti tedy Ježíše, a Ty, velký Bože, dej mi milost, abych Tě miloval, jak zasluhuješ býti milován, a žil ve tvé milosti a lásce. Obětuji Ti Ježíše a Ty

mi propůjč užívati všech sil duše i těla jen ku plnění tvé svaté vůle vždy a ve všem. Obětuji Ti Ježíše a Ty mi daruj konečně onu pokoru, která se tolik protiví mé pýše, onu odloučenost od tvorů, která tak odporuje mé žádostivosti, onoho ducha odříkání, který se protiví mé smyslnosti. Obětuji Ti Ježíše a Ty mi dej podobati se mu tím, že přijmu svůj kříž s odevzdaností a ponesu jej vytrvale, že jej budu milovati jako nejvyšší vyznamenání a že spíše dám život, než bych si jej dal vyrvati.

Ó věčný, nekonečný, nejsvětější Bože, Ty, který jsi kdysi s radostí patřil na obět Abelovu, Abrahamovu a Melchisedechovu, pohled' s týmž zalíbením a s otcovskou, nekonečnou dobrotivostí na obět, kterou jsem Ti dnes přinesl. Spojuji se duchem i srdcem s touto božskou obětí; přitiskni mne zároveň se svým Ježíšem na své Srdce a sevři mne spolu s ním v objetí své věčné lásky!

ZÁPAD STÍNŮ

Ježíš:

Od nějaké doby vidím tě jako přeměněna: musíš sám doznati, že nejsi takový jako dříve.

Sotva zazvonilo na mši svatou, spěchával jsi do kostela jako do večeradla. Nyní sem přicházíš jako na Kalvarii . . . Dříve jsi toužil po svatém přijímání jako po chvíli veliké radosti, nyní se ho bojíš jako bičování. Stojíš přede mnou s hlavou svěšenou, zaražen a smuten, neschopen se modliti: padne-li někdy tvůj těkavý pohled na svatostánek, odvracíš se rychle se smíšeným pocitem nechuti a bázně. Kdybys mohl vynechat svaté přijímání, učinil bys tak často a rád; přicházíš sem spíše proto, abys nebyl nápadný jiným.

Čím více se blíží okamžik sv. přijímání, tím mocněji buší tvé srdce; jsi celý rozrušen, a jak říkáš: pln výčitek svědomí. A vskutku, nyní je tvá příprava

k svatému přijímání co nejskrovnější, protože myslíš na výtky svého zpovědníka, kdybys nešel ke stolu Páně; myslíš na své každodenní nedokonalosti a všední hříchy, na zmatky svého svědomí, jež stále vzrůstají, na pohoršení, jež bys mohl dáti svým známým, na utrpení v hodině smrti, myslíš někdy na svatokrádež... zkrátka, tvá duše je jako rozbouřené moře.. A proč to všechno? .. Ty sám bys mi toho nedovedl vysvětliti, avšak dej pozor, já ti řeknu proč.

* * *

Vzal sis do hlavy, že častější sv. přijímání, tím spíše denní, se neshoduje s nedokonalostmi a všedními hříchy, jichž se denně dopouštíš. Toť omyl, toť příčina všeho neklidu tvého svědomí.

Nuže, slyš a snaž se dobře pochopiti, co ti povím. Neustanovil jsem svatého přijímání pro svaté v nebi, nýbrž pro duše uprostřed bídy světa. Viděl jsem jasně onoho večera ve večeradle, co mne očekává, když sestoupím do lid-

ských srdcí. A přece tento pohled nebyl s to, znemožniti ustanovení Eucharistie. Věděl jsem, že najdu ve většině lidských srdcí více dobré vůle nežli ctnosti, že skoro vždy zavítám k duším chorým, že mi bude v eucharistickém životě snášeti totéž co v pozemském, totiž nedostatek jemnocitu, nezdvořilost, obtíže. A přece jsem se nedal odstrašiti těmito trny, chtěl jsem se státi Chlebem života a pohrozil jsem smrtí každému, kdo by ho nechtěl požívat.

Nuže, rozumíš? Jsem *Chléb*: Jsi-li sláb, nezbyvá ti, nežli nasytiti se mnou. Jsem *Lék*: jsi-li churav, musíš mne užívati, aby ses uzdravil. Jsem *Cesta*: ne- jsi-li schopen kráčet po cestě dokonalosti nepřetržitě ani čtyřadvacet hodin, musíš přijíti ke mně. Jsem *Pravda*: upadáš-li do bludů, musíš se přimknouti ke mně. Jsem *Život*: když ti tvé denní hříchy a slabosti působí strach před smrtí, musíš se co nejtěsněji spojití se mnou.

Je pravda, že by svaté přijímání bylo mnohem plodnější, kdybys k němu při-

cházel dokonalý: tím ale nechci říci, abys je zanedbával, protože nepřináší v tobě takového ovoce, jakého je schopno. Kdybys chtěl čekati s častějším a denním svatým přijímáním, až by ses nedopouštěl žádného všedního hříchu, věz, že bys je nemohl nikdy přijmouti. V tom ohledu buď tedy docela kliden! Dokud budeš žíti, budeš se vždy dopouštěti mnohých nedokonalostí přes všechna svá dobrá předsevzetí a úsilí své vůle, a to z toho důvodu, že tě chci denními chybami udržeti v pokoře a že je mi mnohem milejší duše pokorná s tisícími nedostatky než duše, raněná pýchou, třebaš s tisícími ctnostmi.

A myslíš snad, že budeš lepší, když budeš zřídka přijímati? Ubohý, jak se klameš! Když nyní jsi tak sláb, ačkoliv každého dne přicházíš ke mně, co by bylo, kdybys mnoho dní byl beze mne? Což jsi dosud nezkusil, že bez svatého přijímání jen padáš? Vzchop se, nepoddávej se těžkým myšlenkám!

* * *

Ostatně nezapomínej: nejkrásnějším účinkem svatého přijímání je, že ničí všední hříchy, jichž náležitě lituješ; a proto, jestli tě bolí, že se dopouštíš denně tolika nedokonalostí, musíš mne přijmouti do srdce s touhou a láskou stále rostoucí a pevně přesvědčen, že spojením se mnou zmizí všechna tato bída.

Jak trpím některými tvými duševními vrtochy! Věř, že mne velmi bolí pohled na tvou ubohost, když ti nemohu pomoci, jak bych chtěl, protože přede mnou prcháš. Tolik toužím denně tě míti zde u sebe, a přece tě musím viděti tak daleko! Bolí mne, že tě musím dokonce přísně kárati tvým zpovědníkem, a ty se ještě vzpíráš jeho radám, vyhrůžkám a výtkám. Což, dopustím-li, abys za svou tvrdošíjnost den i více pozbyl touhy po svatém přijímání, nechám-li tě upadnouti do těžkého hříchu? Uvaž to! Neboť nic není hroznějšího než zhrzená láska. Nemluví se ve Zjevení bez příčiny o *hněvu Beránkově* (VI. 16.).

Jsem neposkvrněný Beránek, ale také Lev z pokolení Judova.

* *

Hled', kam až mne dohání tvá svéhlavost.

Nutí mne užívati slov přísných, zatím co mé srdce přetéká nejněžnějšími city. Očekávám tě, volám tě, toužím po Tobě, usmívám se na tebe a miluji tě... a přece jsem nucen tě kárati, neboť nechceš přijíti. Stvořil jsem tě pro sebe, vykoupil jsem tě, abys byl můj, a proto jsem tě zahrnul milostmi bez počtu; snad nosíš na ruce můj snubní prsten... mne halí zde ve svatostánku bělostný závoj, snad i ty nosíš panenský závoj mých nevěst... nepoznáváš z toho, že musíme navždy žíti spolu? Proč je ti tedy svaté přijímání tak obtížné? Znechutil jsem se ti? Unavil jsem tě snad?

Máš strach, abys nepohoršil těch, kteří znají tvé nedokonalosti a vidí tě přicházeti denně k mému stolu. Neboj se: snaž se jen vždycky oželeti svých

chyb a já vložím do jejich srdce takové city a smýšlení, že se nejen nepohorší, ale ještě povzbudí. Dám jim pochopiti, že jsem stále týž Ježíš, který miloval kající hříšníky, a že *Magdaleny* u mých nohou zasluhují obdivu i závis-
ti. Není ostatně ukvapené domnívati se, že bližní o tobě zle smýšlejí, protože konáš mou vůli... že soudí s přehnanou přísností a nespravedlivě... že by chtěli dávat přednost sobě přede mnou a před tvým zpovědníkem... že by tak směle odsuzovali, po čem já toužím, co chci, co poroučím? Kdybych tě nechtěl připustiti ke svému stolu, sdělil bych ti to tvým zpovědníkem a nikým jiným. To platí jednou provždy.



Vyjasni svou mysl, milá duše! Vzbud' lítost nad spáchanými vinami a upřímné přání polepšiti se a pak chod' denně ke svatému přijímání!

Ať navždy zapadnou stíny tvých zmatků, nevzdaluj se nikdy více od svatého přijímání!

PODZIMNÍ SLZY

Příroda svléká všecku krásu, prchá z ní všecken život... zanedlouho bude zahalena bílým rubášem jako mrtvola, kterou nesou do hrobu.. zdá se, že i nebi se omrzela nádhera, obléká se šedě, jeho slzy padají k zemi... a já vzpomínám svých zemřelých a pláči.

Hřbitov! Zdá se pro nás, z ráje vyhnané, posledním místem pokání... a přece, jak je nám milý! Z této řady hrobů, ať starých nebo čerstvých, vystupuje vůně věčnosti, kterou se šíří má hrud'... Z těch mlčelivých hrobů zní melodie, jež uklidňuje zarmoucenou duši.. Smrt přináší vždycky balzám na rány života.

Ó svaté pole, nejsi chrám? Ó hroby, nejste oltáře? Ó Ježíši, který jsi vzkříšení a život, neprocházíš tímto chrámem, mezi těmito oltáři? Tolik kostí tu čeká na dechnutí tvých úst!...

* * *

Zamýšlím se a pláči... Kdysi jsem byl šťasten! Žil jsem mezi drahými dušemi... Mezi mnou a rájem byla srdce, v nichž se odrážela krása nebes. Patřil jsem na ně, oddával se jejich něžné a svaté lásce a byl jsem šťasten jako v nebi... zdálo se mi, že je mým údělem milovati stále.. stále... Kde jsou nyní tyto duše? Ach, přiblížila se smrt, upřela na mne pohled, plný věčnosti a tajemství, potom vztáhla kostnatou ruku a vyrvala mi tato srdce... Kam je odnesla? Ó Ježíši, Ty víš všecko, rci, kam zanesla smrt tato srdce?

Mé srdce bije nyní samo a má duše mi připadá jako harfa, vystavená větřům pouště; nemá více souzvuku... jenom lká. Cítím se tak sám! Nejsladší jména, jimž jsem se učil již v kolébce, přicházejí mi na rty i nyní, v hodinách největší opuštěnosti, leč nikdo na ně neodpovídá... Volám své drahé mrtvé a zdá se mi, že má bolest musí mně je přivolat... však ani tvář, ani slovo, ani úsměv... není více ruky, jež by uhla-

dila vrásky mého čela, jež by osušila slzy mých očí... Nemám nikoho více! Ó Ježíši, dej odpověď mé úzkosti: kde jsou moji mrtví? Kdysi jsem je vídal klečeti zde před Tebou, vídal jsem je přicházeti k Tobě, vídal jsem Tě vcházet do jejich srdcí... myslíval jsem, že eucharistické sjednocení bude věčné... Tys tu stále, leč kde jsou moji drazí? Ó Ježíši, snad jsi je nezapudil od sebe?

* * *

Myslíval jsem, že srdce lidské má svá léta, že znenáhla stárne, že vadne. Doufal jsem, že časem ochabne prudkost jeho lásky. Zklamal jsem se. Tělo je po tolika zápasech bez síly, vyčerpáno, shrbeno, duše pociťuje v mysli i v paměti úbytek sil... jako když se nemocný připravuje na poslední cestu... Ale srdce, ó Ježíši, srdce je stále mladé, stále hoří, stále miluje... a stále se brání hrobu.. Smrt, vrah tolika mých drahých, nezavraždila mého srdce. Dech, který zdusil tolik životů, jen ještě více

rozdmychal plamen ve mně. Ó drazí mrtví, miluji vás, miluji vás dosud, miluji vás stále... slyšte hlas mé lásky, je zastřen lkáním, topí se v slzách... zde u Ježíše, zde pláči o vás a modlím se za vás.

* * *

Mé ubohé srdce! Jsi jako ty sochy na hřbitově; slunce se o ně opírá, steré bouře jimi otrásají, a přece stojí pevně, aby ukázaly stálost prostřed mrtvých lidských trosek. Tebe, ó srdce mé, nezměnilo ani slunce štěstí, ani lité smršť; stojíš stále nepohnutě na podstavci života a konáš své poslání: miluješ. Ale co při tom trpíš, ubohé srdce! Kolik bolestí se obnoví při pomyšlení na tolik posvátných rovů! Víra je posvěcuje, mírní, ony však neumlkají, nemizejí. A v srdci vždy zůstane pocit truchlivosti jako po smrti rodičů, dítek, přátel.

Ó Ježíši, je to snad hřích, že miluji dosud své mrtvé, že lkám vzpomínaje, že mně bolí odloučení? Ale což, nedal

jsi mi toto srdce Ty? Ach, já bych si byl dal do hrudi místo srdce chladný kámen. Což jsi mi dal srdce stále milující proto, abych je musel dusiti lhostejností? Ty sám jsi plakal, vida drahý hrob, a můj pláč nad hroby mých drahých měl by býti hříchem?

*** * ***

Ó drahý Ježíši, Ty vidíš a řídíš všechny duše, Ty víš, kde jsou duše mých drahých mrtvých. Jsou již v ráji? Jsou ještě v očistci?

Jsou-li již šťastni v blaženosti věčné lásky, řekni jim, aby prosili za mne. Řekni jim, že dosud pláči zde na zemi, že každým dnem více toužím zpět do jejich náruče, prahnu po jejich úsměvu, po jejich pohledu, po slovech, jež měli pro mne jen oni. Řekni jim, že stále vleku kříž a že jsem pod ním sám.

Trpí-li však moji drazí ještě v mukách očistcových, zapřisahám Tě se vší vroucností svého srdce: smiluj se nad nimi! Ó Ježíši, každého rána piji tvou Krev.

Rozkaž andělům svého svatostánku, aby vzali s mých rtů aspoň jedinou její krůpěj do zlatých kalichů a donesli ji tam, kde se stane občerstvením a osvobozením oněch trpících. Stálo by Tě to tak málo poslati jednu krůpěj mým ubohým mrtvým! Vždyť jsou to duše navždy tvoje... tak Tě milují... proč bys jim nedal Krev jediné své rány?

Ó Ježíši, je tolik drobtů svaté Hostie, jež uniknou leckdy i nejúzkostlivější pozornosti kněžského zraku. Co z nich bude? Ó Ježíši, nech mi tu blahou naději, že andělé očistce je seberou svýma čistýma rukama a slavně je zanesou do vězení duší, hladovějících po Tobě, Tebou je občerství a pak je přivedou do tvé náruče, na tvé Srdce, do tvé lásky.

Nad mrtvým Lazarem plakal jsi slzy přátelství... a zde jest tolik Lazarů, žijících ve hladu u tvých věčných bran. Nedostanou od Tebe ani drobtu tvého Chleba? ...

Jen několik drobtů Eucharistie pro

tyto svaté duše, Ježíši . . . vždyť jich dá-
váš tolik duším hříšníků.

* *

Zklamán světem, raněn bolestí, miluji
samotu. Žiji v zahradě vzpomínek a vů-
ně jejích květů osvěžuje mou duši . . .
trhám některé květy památek: obrá-
zek . . . dopis . . . prázdné místo u sto-
lu . . . ticho v mém pokoji . . . viji z nich
věnec kolem svého srdce. Pak se mi zdá,
že smutek a láska jsou mým trůnem, pak
mluvím se svými zemřelými, volám na
ně, čekám je, vyhlížím je . . . nejdou.
Ó Ježíši, proč nejdou? Což je už ne-
smím spatřiti? Ó, věřím, cítím, vím, že
je uvidím, a Ježíši, Ty je vrátíš mému
srdci. Jeho tlukot bude míti opět ozvě-
nu . . . má náruč je sevře . . . mé vřelé
touhy budou u cíle. Budu zase s nimi . . .
drahými . . . navždy.

SMÍCH SMRTI

Jako zima má svůj led i svou krásu, tak i ledová ruka smrti vykouzlí krásy věčnosti na životě, jež uchvátila. Čím více zima svírá zemi, tím jasnější je nebe. Hvězdy jako by se blížily člověku, jiskří nejkrásnějším světlem.

Cítím ledový dech hrobu, pokyn, že jsem blízko u cíle své pouti... Ovívá mne vlahý dech svatostánku a slibuje blízký odpočinek doma. S jedné strany děsí mne přízraky, s druhé strany usmívá se na mne Ježíš. Hrůza i radost...

Nač hrůza? Snad proto, že mají spadnouti okovy, bránící letu k nebi? Když hrůza zachvátila Tebe, ó Ježíši, onoho večera v Getsemaně, byl to strach z věčnosti? Nebo to byla jen hrůza života před smrtí? A když Tebe tehdy potěšil anděl, proč by nepotěšil i mne? Nejsi Ty sám tím andělem?

Když si někdy myslívám smrt vedle Ježíše, zdá se mi krásná. Slunce dává

světlo a teplo chladné poušti měsíce. Na Kalvarii byla sjednána úmluva Ježíše se smrtí: Ježíš se nechal zabít s podmínkou, že smrt mu jednoho dne vrátí, co nakořistila mezi lidmi. Tuto smlouvu zpečetila Boží Krev a v poslední den se ukáže, že smrt právě tak věrně splnila své sliby, jak neúprosně plnila své poslání.

* * *

Ó Ježíši, smrt prý je ohyzdná. Avšak hledím-li na ni přes monstranci, vidím anděla; a anděl má vždycky něco ze tvé krásy, neboť přebývá v nebi. Kdo první viděl smrt jako kostlivce? ... Ty přece o ní mluvíš jako o hlasu Ženicha, přicházejícího slaviti s duší sňatek věčnosti. Proč tedy má takové krásné pozvání budit v mé duši úžas hrůzy?

Že má smrt kosu? Budiž. Ale když přetne tenkou nit, která mne poutá k žaláři, roztrhne i eucharistický závoj, jenž Tě ukrývá, a konečně Tě uvidím ... A viděti Tebe, ó můj dobrý Ježíši, to že je neštěstí?

Vítr, vanoucí z věčných propastí, sviští skrz žebra tohoto kostlivce, ale jeho hlas posiluje mou víru ve tvou přítomnost, mou důvěru ve tvé sliby, mou lásku k tvému nejsladšímu Srdci.

Přijde ke mně smrt. Sevře mne do svých kostnatých paží... mé kosti zachřestí o její kosti... její dech udusí můj dech a já přestanu dýchat... Ale má duše uvolněná proletí tímto kostlivcem ke hvězdám a on bude držeti jen mrtvé tělo.

Má duše se vymkne z náruče smrti, bude hledati a nalezne tvou náruč, ó Ježíši; a pak poděkuji smrti, že mne k Tobě pustila na věky.

Vždycky jsem se usmíval na život, vždycky jsem jej miloval a Ty víš, ó Ježíši, kolik omylů a kolik slzí mne stála tato láska. Ale nyní, když stále více toužím viděti Tebe tak, jak jsi, začíná se mi smrt líbiti, zdá se mi, že bych tu lebku vzal do rukou, že bych ji pohladil, že bych ji políbil, že bych ji přivinul k srdci, že bych jí děkoval jako by-

tosti, která prokázala lidstvu největší dobrodiní.

Smrt na mne číhá . . . krok za krokem mne tlačí se stezky mého života. Vidím to, cítím . . . ještě několik dní, a potom mne násilně hodí na lůžko . . . Kde? Nevím . . . Její kostnatá ruka dotkne se pak prstem mého čela a nakreslí tam svůj znak . . . zaťatou pěstí mi promáčkne hrud' a udusí srdce . . . Nad celým mým tělem rozestře své peruti a jako v šílenství pomsty posype mne bílým prachem . . . zesínám . . . vyrazím poslední chrapot a potom . . . budu mrtev. A tento prázdný kostlivec bez srdce se zachcechtá a zmizí mezi cypřiši hřbitova, aby smíchem přivítal mou mrtvolu, až bude přinesena do tohoto města hrobů . . .

Ale co je mi po tom? Prve, než zvítězí katafalk, zvítězí tabernakl. Ty, ó Ježíši, naučíš mou duši jásati nad troskami těla . . . A melodie, v nichž se chvěje

něha tvé lásky, budou zníti nesmrtelnou nadějí do hlubokého ticha hřbitovního.

* * *

Toho dne . . . v tu hodinu přiblíží se smrt k mému lůžku . . . ona bude na jedné straně a Ty, můj Ježíši, na druhé. Ona bude ukazovati ke hrobu a Ty budeš ukazovati k nebi. Z této prázdné a ponuré lebky zasvitne matné světlo a drsný hlas zasípá nejasná slova; a Ty na mne upřeš pohled, jasný a vlídný jako rajske jitro. A řekneš mi: *Kdo věří ve mne, byť i umřel, živ bude.* — Při sladkém zvuku tvého hlasu obrátím se k tobě a nebudu viděti nic, než Tebe. Jak budeš krásný v této poslední hodině! Víra, jež mi Tebe nyní zahaluje, vykouzlí potom v mé obrazotvornosti tady tvého obličejce a tvé ladné pohyby, zpívá mi některé z tvých slov, ukáže mi zářný tvůj pohled, poví mi o tvém úsměvu, o tvé něžnosti a o tvé lásce. Budu hledati okraj tvého roucha, abych jej políbil, a Ty mi dáš políbiti svou ruku.

Vzhlédnu ke tvé hrudi, abych spatřil Srdce, Ty mi je ukážeš otevřené a já v něm uvidím a poznám tajemství Božích cest. Opru o Tebe svou hlavu, aby si odpočinula, Ty ji přitiskneš k Srdci a já ucítím jeho údery, které značí hodiny nekonečné a věčné lásky... údery, slova to onoho evangelia, jež andělé a svatí čtou v ráji na věky. Vztáhnu k Tobě ruce, abych Tě přitáhl k sobě, a uslyším slova kněze: „*Ejhle, Beránek Boží ... ejhle, tvůj pokrm na cestu!*“ A potom zmizíš mému zraku, protože se skryješ ve mně.

* * *

Kdy přijde smrt? Nevím a Ty, ó Ježíši, mi toho nepovíš, poněvadž mne chceš raději překvapit svým příchodem než ukojiti mou zvědavost. Čekám jej tedy, ale u Tebe, jenž jsi nevyčerpatelným pramenem života.

Vzpomínám, že jsem již viděl smrt, soptící hněvem, když stanula před dušemi, jež příliš lpěly na zemi. Jak ji

rozzuřily tyto svazky a okovy, které byly příčinou opěťovaných hříchů. Odpor ji proměnil z anděla v kata.

Ó Ježíši, prosím Tě, učiň můj boj se smrtí méně krutým. Začni hned mé srdce odtrhovat od země, od tvorů, ode mne. Tvá ruka je silná a něžná, a když zasadí ránu, zanechá v ní vždycky hojivý balzám. Ty učíš duši usmívati se a zpívati, i když ji vodiš po cestách bolestí. Abych při svém odchodu se světa nemusel zápasiti se smrtí, učiň její úlohu kratší a snažší: již touto hodinou začni trhati všecky svazky, které mne víží k zemi. Bude to ovšem boleti. Avšak lépe je trpěti v lásce k Tobě na cestě vyhnanství než trpěti ve strachu před smrtí na prahu věčnosti.

Za několik let, snad ještě dříve, za tmavé noci pod tichým nebem bude smrt pomalu a vážně blouditi po spící zemi, bude se procházeti mezi hroby hřbitova. Zpod svého černého pláště

vztáhne Královna lidských lebek ruku k mé jámě a zamumlá: „Já jsem zvítězila!“

V témž okamžiku ve věčně zelených, smavých zahradách rajských vyjde mi vstříc Ježíš a v království života zazní slovo věčně pravdivé: „Smrt je přemogućena!“

OBSAH

Předmluva spisovatele	5
Vzdechy	7
„Zachovej duši tvou“	12
Za onu duši .	19
Koutek modrého nebe	26
Návštěva	32
Zůstaň zde!	38
Odměna	44
Večerní stíny .	51
Ježíšovo „Staň se!“	58
Zmatky	65
Klid .	71
Nový život	77
Včera	84
K Ježíši!	91
U Ježíše	99
Bolestné vzpomínky	107
Oblažující pozvání	114
Mše svatá	121

Svaté přijímání	. 127
Otče!	. 133
Západ stínů .	140
Podzimní slzy	. 147
Smích smrti .	154

**EUCCHARISTICKÉ
JISKRY**

II. díl

Přeložily

a vydaly sestry dominikánky

v Olomouci-Řepčíně

Vytiskly

Lidové závody tiskařské

a nakladatelské, spol. s r. o.

v Olomouci